

ilerici YURTSEVER gençlik

19-20
22 Ağustos 1976
250 Kuruş

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜNDE, TÜRKİYE'Lİ İLERİCİ, YURTSEVER GENÇLER OLARAK, TÜM DÜNYA BARIŞSEVERLERİNE VE GENÇLERİNE DAYANIŞMA VE KARDEŞLİK SELAMLARIMIZI İLETİRİZ.

ANTİ_EMPERYALİST, ANTİ_FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

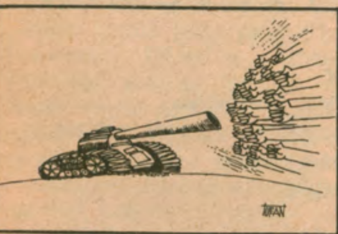
onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI, MİLİTARİZM, ŞOVENİZM POLİTİKASINA SON VERİLMELİDİR !

SAVAŞ KIŞKIRTICISI, MİLİTARİST, ŞOVENİST POLİTİKAYA SON VERİLMELİDİR.

«DGM kanun tasarısı yasalaşmadan meclisler tatile girmeyecek» diyerek kuru-sıkı tehditler savuran egemen güçler ve sözcüleri, işçi sınıfının, değişik toplumsal çevrelerin gittikçe gürleşen sesi karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar. Meclisler tatile girdi. Ama DGM kanun tasarısını yasalaştıramadan!

Ancak, bu somut durum, herşeyin bittiği, sorunun önemini kaybettiği anlamına gelmez. Yaşam, çeşitli sorunları daha karmaşık bir yumak biçiminde önümüze koyuyor. Belirli bir toplumsal gücün geri çekilmek zorunda kalması, kaybettiği mevzileri tekrar kazanmak konusundaki direncini arttırıyor, böylelikle sınıfsal mücadele daha da şiddetleniyor, yeni yeni görünümler kazanıyor. **Faşist tırmanış çabalarının militarist, savaş kışkırtıcı, şovenist politika ile içiçe geçmesi, bunun somut, çarpıcı bir örneği olarak gösterilebilir.**

EGEMEN GÜÇLER, ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİNİ PARÇALAMAK İSTİYOR

DGM kanun tasarısının yasalaşmadan meclislerin tatile girmesi, egemen güçleri, bu konuda yeni yeni yöntemler aramaya yöneltti. Egemen güçler, bu faşist kanun tasarısının yasalaşmasının, genel olarak faşist tırmanışın hızlanmasının yolunun ilerici-demokratik güçlerin eylem birliğini parçalamaktan geçtiğini biliyorlar ve bu doğrultudaki çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Özellikle, demokratik mücadeleye katılmak konusunda potansiyel taşıyan, fakat etkin pozisyona geçmekte tereddütler gösteren güçler üzerindeki çabalarına hız verdiler. Gerici sağ basında, egemen güçlerin sözcülerinin sözlerinde bu konudaki çabanın örneklerini hemen hemen hergün görmek mümkündür. İçinde bulunduğumuz aşamada bir ölçüde başarı kazandıkları söylenebilmekle birlikte, kesin sonucun, toplumsal güçler arasındaki dengeye bağlı olduğunu bilmek gerekir.

FAŞİST TIRMANIŞ POLİTİKASI İLE SAVAŞ KIŞKIRTICI, MİLİTARİST, ŞOVENİST POLİTİKA İÇİÇE GEÇMİŞTİR.

Bir ülkenin iç ve dış politikası bir bütünlük taşır, birbirleriyle sıkısıkıya bağlantılıdır.

Ülke içinde faşist tırmanışı hızlandırmaya, demokratik savaşıma ket vurmaya çalışan gerici, faşist karması MC, dışta, militarist, şovenist bir politika izliyor, dünya ve bölge barışını tehdit eden gerginlikleri körüklüyor, emperyalizme bağımlılığı pekiştiriyor. Bu anlamda, faşist tırmanış çabalarının savaş kışkırtıcı, militarist, şovenist politika ile içiçe geçtiğini görüyoruz.

DGM kanun tasarısını yasalaştırmak için Eylül ayında meclisi olağanüstü toplantıya çağıran MC'nin aynı günlerde büyük sansasyonel haberlerle Hora (MTA Sismik-I) gemisini Ege'ye yollaması, kuşkusuz birbiriyle bağlantılıdır. Bu bağlantı MC'nin, Demirel'in şu sözlerinde en açık ifadesini bulmaktadır. **«Biz gazetelerin başlıklarını bile değiştirdik!»** Söz konusu edilen, son günlerde gazetelerde boyveren şovenist, militarist, savaş kışkırtıcı başlıklardır. Halbuki, Hora gemisi Ege'ye gönderilmeden önce, özellikle demokratik görünümlü basında gazete başlıkları, toplumsal muhalefeti yansıtan bir nitelikte idi. Bu somut durum, Türkiye'de demokratik savaşımın yükseldiğini, egemen güçlerin, gerici MC'nin sıkıştığını gösteriyordu. İşte tam bu sırada Hora gemisi üzerinde yaratılan militarist, şovenist hava, gazete manşetlerini değiştirecek boyutlara ulaşıyor, MC'nin gerici çabalarına elverişli bir ortamı yaratıyordu. **Bilinen bir yöntemdir: Ülke içinde emekçi halkın demokratik savaşımı karşısında acze düşen gerici güçler daima çılgınlıklara, savaşlara, diğer ülkelere karşı yaratılan şovenist politikaya belbağlarlar. MC'nin oyunu da, bilinen bu klasik oyundan başka birşey değildir.**

Gerici, faşist karması MC'nin Ege sorunundan, bu sorunun doğurduğu politik ortamdan sonuna kadar yararlanacağı su götürmez bir gerçektir. Oynanan oyun çok yönlüdür.

İşbirlikçi büyük burjuvazi MC'yi sıkıştırmakta, yeni yeni sömürü olanakları istemektedir. Madeni Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası (MESS), geçenlerde yaptığı bir toplantıda büyük patronların istemlerini açıkça dile getirdi. **«Ücretler dondurulmalıdır! Tüm işçiler tek bir sendikada (doğaldır ki sarı sendikacıların yönetiminde) toplanmalıdır! 1 Mayıs işçi bayramı kutlanmamalıdır! vs.vs.»** İşbirlikçi büyük burjuvazinin bu istemleri, onların çanak yalayıcısı Türk-İş'deki yöneticiliği harekete geçirdi İşçi sınıfının düşmanı bu yöneticiler, işçi sınıfımızın demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü DİSK'i boy hedefi seçip, çeşitli provokasyonlara giriştiler. Ama oyunları boşa çıkarıldı.

Büyük patronların bu istemleri

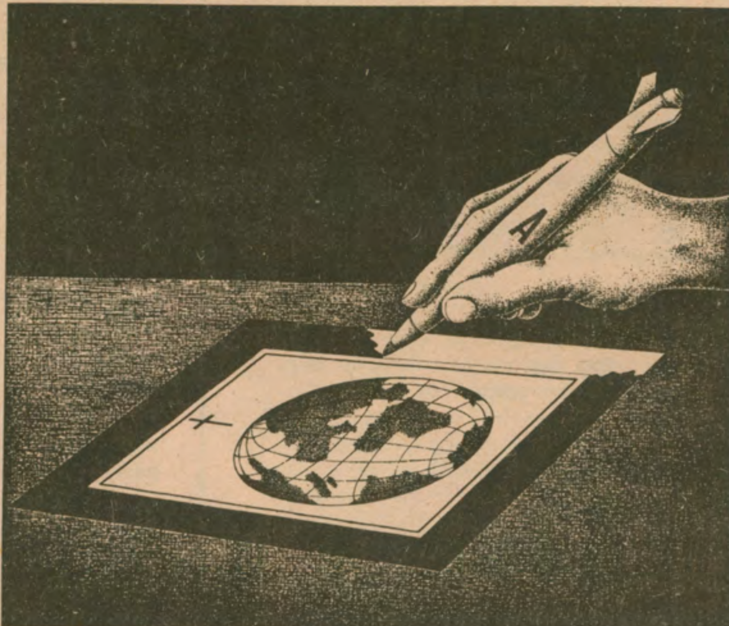

ile çıkarılmak istenen faşist DGM tasarısının uygulanma amaçları, küçük farklılıklarla birbirinin aynıdır. Ege sorununun alevlendirilmesi, işbirlikçi burjuvazinin istemlerini yerine getirebilmek, DGM kanun tasarısını yasalaştırmak, demokratik savaşıma ket vurmak, emperyalist bağımlılığı pekiştirmek için gerici MC'nin oynadığı tehlikeli bir oyundur.

Şimdiye dek söylediklerimiz, Ege sorununun iç politikadaki bağlantısı ile ilgilidir ve özelde burjuvazinin egemenliğini perçinlemeyi amaçlamaktadır. Ege sorununun alevlendirilmesi, bölgesel gerginliğin körüklenmesi, savaş kışkırtıcılığı politikası genelde emperyalizmin bölgemizdeki çıkarlarını korumayı da amaçlamaktadır.

Ege'de bulunması muhtemel petrol, uluslararası tekellerin ilgisini büyük ölçüde çekmiştir.

Devamı 15. sayfada

başyazı

Barış ve Dayanışma Günleri

Önümüzdeki Eylül ayı, dünya çapında iki tarihsel güne tanık olacaktır: 1 Eylül Dünya Barış Günü ve 11 Eylül Şili halkı ve gençliği ile dayanışma günü.

***

1 Eylül, 37 yıl önce insanlığın başına çöken emperyalist, faşist saldırganlığın başlangıç günü olması açısından anımsanması gereken bir gündür. 1 Eylül 1939 yılında Nazi Almanyası'nın tankları Polonya sınırını geçmiş, İkinci Dünya Savaşı, insanlığa, 50 milyon ölüye, milyonlarca yaralı ve kayıba malolmuştu. Kan, acı, gözyaşı,

Devamı 15. sayfada

DİSK'İN ÖNCÜLÜĞÜNDE DGM'NE KARŞI MÜCADELE YÜKSELİYOR !

Demokratik kamuoyunun DGM'ne tepkisi giderek büyüyor. İşçi sınıfımızın ve onun sınıf sendikal örgütü DİSK'in başını çektiği «DGM'ne HAYIR» kampanyası büyük boyutlara ulaştı. Çeşitli demokratik kuruluşlar, sosyal Demokrat sendikalar DİSK'in bu uğurda verdiği savaşımı destekliyorlar. İstanbul'da da ilerici, demokrat 5 kuruluş bu konuda yayınladığı bildiri de :

«Bu güne kadar uygulamaları ile DGM, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele veren tüm demokratik güçleri baskı altına almış, ilericileri, yurtseverleri, devrimcileri ağır cezalarla, işkencelerle ezmiştir.

Bilimsel kitap yazanlar, çevirenler ve yayınlayanlar, kendilerini DGM'de bulmuşlardır Son olarak İzmir'de TÜTED ve TÜSDER'in de içinde bulunduğu 13 demokratik kuruluş DGM tarafından kapatılmıştır.

Yeni getirilen DGM yasası ile insanca bir yaşam isteyen; demokratik hak ve özgürlükler için mücadele eden, haklı ekonomik ve demokratik talepleri için örgütlenen tüm çalışanlar koyu bir faşist baskı ve terörle susturulacaktır.

İşçi sınıfımızın en büyük sendikal örgütü DİSK'in DGM'ye karşı yürüttüğü mücadelenin önümüzdeki günlerde yeni boyutlara ulaşması beklenmektedir.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hakları alma mücadelesini sürdüren demokratik kuruluşlar olarak DİSK'in DGM'ye karşı mücadelesini destekler, üyelerimizi bu konuda tüm anti-faşist güçlerin ortaklaşa mücadelesi içinde yer almaya çağırırız.

— **Kahrolsun faşizm ve Emperyalizm!**

— **DGM'ye Hayır!**

TÖB-DER İST. Şb.
TÜM-DER İST. Şb.
TÜS-DER İST. Şb.
TÜMAS İST Şb.
TÜTED İST. Şb.

Gömbe Kültür Ve Dayanışma Derneği :

" Örgütlü Mücadelede Yerimizi Alacağız ! "

Türkiye'nin en büyük kentinden, en küçük köyüne dek örgütlenen ilericiler, yurtseverler, demokratlar birlik, dayanışma içinde bağımsızlık, demokrasi, barış mücadelesinde yerlerini alıyorlar. İşçi sınıfımızın örgütleyip, başını çektiği yığınsal eylemlerde...

Geçtiğimiz günlerde Antalya'nın Gömbe Köyü gençleri, aydınları da bu mücadelede yerlerini almak için «Gömbe Kültür ve Dayanışma Derneği» adı altında bir dernek kurdular. Derneğin Halkımıza başlıklı kuruluş bildirisinde şöyle deniyor :

«Örgütlü olan sermaye kesimine karşı, demokratik hak ve özgürlükleri daha ileriye götürmek, faşizme dur diyebilmek için örgütlü mücadele zorunludur. Nasıl ki plansız bina yapılamazsa, örgütsüz de kavga verilemez.

Halk aydınları olarak bizler de örgütlü mücadeleye inandık ve ülkemizdeki örgütler halkasına Gömbe Kültür ve Dayanışma Derneği'ni ekleyerek halkımızın Demokrasi ve Bağımsızlık kavgasına katıldık. Güzel günler EMEKÇİ HALKIMIZIN eseri olacaktır. Selam tüm değerlerin yaratıcısı emekçi halkımıza. Selam!..

— YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ KAVGASI!..

— KAHROLSUN FAŞİZM.

— İŞÇİ-KÖYLÜ ELELE!»

MANİSA'DA 7 DEMOKRATİK KURULUŞUN ORTAK AÇIKLAMASI

Manisa'da 7 demokratik kuruluş son olayları değerlendiren iki bildiri yayınladı. Manisa'da işçiler, köylüler ve tüm çalışanlar üzerinde yoğunlaşan faşist baskı ve terörü kınayan 7 kuruluş «Halkımıza» ve «Basına ortak açıklama» başlıklı bildirilerde özetle şunları söylemekteler:

«Son bir yıl içinde ülke çapında çalışanların her kesimine karşı planlı bir biçimde geliştirilen bu faşizan baskı, terör ve kıyımlar, son günlerde giderek artan ölçüde MANİSA TEKSTİL çalışanları üzerinde de yoğunlaşmaya başlamıştır. MC yanlısı işveren temsilcileri, uzun süredir işyerine alınacak işçileri, boşalan üst kadrolara atanacak teknik elemanları yetenekli ve bilgili olanlardan değil, kendi gerici eğilimlerine yakın kimseler arasından seçmekteydiler.

Bu gün Manisa'da görülen bu olaylar, ülke çapında tüm çalışanlar üzerinde yoğunlaştırılan faşizan baskı ve kıyımların bir parçasıdır.

En son olarak, MC tarafından yasaklaştırılmak istenen «SIKIYÖNETİMSİZ SIKIYÖNETİM»i amaçlayan DGM yasa tasarısı da, faşizmi yasallaştırma çabasının bir örneğidir.

Bu faşizan tırmanışa karşı mücadele etmek, tüm ilerici, halktan yana kuruluş ve kişilerin en acil görevidir.

Tüm üyelerimizi bu mücadelenin içine katacağız. Büyük sermayenin amaçladığı faşizme geçit vermeyeceğiz.

Son söz olarak diyoruz ki :

Çalışanlar, ilericiler üzerindeki faşizan baskı ve kıyımların baş sorumlusu MC istifa etmelidir.

Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkı verilmelidir.»

TEKSİF MANİSA Şb. TÜM-DER MANİSA Şb. T.İ.S MANİSA Şb.
TÖB-DER MANİSA Şb. TÜTED MANİSA Şb.
TÜS-DER MANİSA Şb.
MANİSA GENÇLİK VE KÜLTÜR DERNEĞİ

✪ ✪ ✪

KREŞ HAKKIMIZ İÇİN İLERİ!

Emekçi kadınlarımızın en demokratik hakları olan, KREŞ sorunu işverenler tarafından gaspedilmiş durumdadır. 100 den fazla kadın işçi çalıştıran her işyerinde yeterli bir kreş açılması kanunlarla, işverenlere yüklendiği halde, bugün hemen hemen hiçbir işyerinde kreş bulunmamaktadır.

«Arkadaş! Çalıştığın işyerinde yüz ya da daha fazla kadın işçi çalışıyorsa, süt emzirme odan ya da çocuk yuvan (KREŞ'in) olmalıdır. Eğer yoksa, işverene çocuğun doğduktan sonraki her yıl için en az -yirmi bin- liralık maddi-manevi tazminat davası açma hakkın var.

Bu yoldaki davalara İlerici Kadınlar Derneği üyesi avukatlar ve İstanbul Barosu avukatları ücretsiz bakacaklardır. Sendikan da iş güvenliğini sağlayacaktır.

Bizler, bu kanuni hakkımıza işlerlik kazandırmak için İlerici Kadınlar Derneği'nin çağrısına kulak verelim.»

bizim köşemiz

YAKARI

Gün başıbozuk esrik bir savaş eri
Kopmuş bir ölümün pençesinden
Cehennem inancına varamadığı ilkyazları
Barış dağının nöbetçisi az ötede

Ölesiye beklenmiş doğacak güneş
Öylesine bir zamanda
Yükselen görkemli gök yalımı buyurur
Tanyerinde yitik insanlar için yakarmağa

Dinle ağlamalarını o aç çocukların
Dinle yalan kahkahalarını o satılık kadınların
Dinle görkemli çekiç seslerini o veremli işçilerin
Ve dinle yoksulluğun ağıdını

Bir düş
Yeildir uzak ovalarda
Bir düş
Bir inanç ve belki de umut
Aç çocukların midelerinde
Satılık kadınların yüreklerinde
Veremli işçilerin ciğerlerinde

Delişmen bir tay yol almakta
Ağaran tanyerine doludizgin

I. GÜRDEMİREL/YEŞİLYURT

DAĞ TÜRKÜSÜ

Koca bir dağa kavuştuk
—ve halâ hasretiz

Neyi yitirmişse masamıza konan iki çay
dumanımızın karıştığı çıplak doğa
—işte elimizle koymuş gibiyiz

onca yanık ve umuda gebe
şu omuzuma dokunan el
rüzgarıdır ŞİLİ'li suskun kardeşimin,
davulun sesi ile bir hoş bakarken gözcümüz
bizimde olacak elbet sözümüz...
Kavuşmak diyorum— dağa kavuşmak
çok, çok çoğulca kavuşmak
ses verip yankı almak— güvercin yüreklerden
bir kara derilinin sırtındaki kurşuna
ve Kars'taki balamın susturuluşuna...
Koca bir dağa kavuştum
masamda iki çay acı mı acı
sigaramı iki simit hatırına
çekiyorum ya!

Sonra patronuna,
ağasına,
beyine,
maşasına

bi güzel, ah bi güzel...
Ardından birde türkü
ki— tam uyku ağırlığında;
vay bu dağın yamacı da
yamacı

onlar insan oldu
Bizler umacı!

NİHAT AKI

SELAM SEVGİLİM

sevgilim
sen yokken geldiler
toplarıyla, tüfekleriyle, zincirleriyle
eğitimleriyle, idaresiyle, kanunlarıyla geldiler
çöktüler göğsümüzün üzerine
nefesi bile borçla aldık...

oysa sevgilim
kimimiz doğuda inliyorduk açlıktan
kimimiz batıda çarmıha geriliyorduk
kimimiz güneyde kurşuna dizilirken
kimimiz de kuzeyde iliklerimize dek kan
işiyorduk...

tarlada ırgat olduk sevgilim
fabrikada işçi
okullarda öğretmen, bürolarda memur
küçük esnaf, sanatkâr olduk
hizmet ettik ağalara beylere
tanrıya etmediğimiz kadar...

ama sevgilim
balık karaya vurunca
ne kadar yaşar
işte o kadar canları kalmıştı...

ve sevgilim
dört başlı dev gibi
kendi kendilerini yediler
sorma sevgilim, görmeliydin
görmeliydin o kavga gününü
nasıl geldilerse sevgilim
nasıl geldilerse öyle gittiler...

Cazım Kaya

ÖLÜM BİZİM İÇİN TOZLU YOL
OLUR
TURNAM ALLI TURNAM
NİCE GENÇLİKLERDİR YEŞEREN
BİR TEK TOHUMDAN
ELELE, BİRLİKTE SÖYLENEN
TÜRKÜLER, TÜRKÜLER
HARUN'LU TÜRKÜLER
BİZİM TÜRKÜLERİMİZ...

HARUN KARADENİZ'İ ANMA TOPLANTISINDA İGD MYK ADINA YAPILAN KONUŞMA:

HARUN'U ANARKEN

Harun Karadeniz aramızdan ayrılalı bir yıl oldu. Fakat, anısı ve ilerici mücadelede bıraktığı özveri, yiğitlik ve devrimci kararlığı, biz gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist savaşımına değer katacaktır.

İnsanların ömrü, yaşadığı zaman kesiti içerisinde soyut olarak ele alınamaz. Öyle insanlar vardır ki, varoldukları zaman içerisinde uzun süre yaşasalar bile, yalnızca bedenen yaşamış olurlar. Öyle insanlar vardır ki, kısacık bir süre yaşasalar bile, yaşamları boyunca insanlığın ileriye, aydınlığa doğru gidişinde savaşımlarıyla yapı taşı görevini görürler. İşte Harun, ikinci tip insanlardandır. 33 yıl gibi kısacık yaşamı süresince halkının özgürlüğü, mutluluğu, ilerlemesi uğrunda genç olarak, gençlik hareketine önderlik yapmıştır.

1976'ların ilerici gençleri olarak Harun'u anmamızın nedenini işte bu noktada aramak gerekir. Ancak, Harun'un yalnızca halktan yana olan tavrını belirtmekle yetinemeyiz. Harun Karadeniz'i, bulunduğu dönem içerisindeki gençlik hareketi ile birlikte ele almak gerekir.

27 Mayıs 1960 askeri hükümet devirmesinde gençliğin aldığı önemli rol, 1960'tan sonraki politik yaşamda gençlik hareketine belli bir ağırlık kazandırmıştı. Özellikle, gençlik hareketinin anti-emperyalist niteliğinin giderek güçlenmesi, değişik toplumsal çevrelerde geniş yankılar uyandırıyordu. Bu dönem gençlik hareketinin özelliğini Harun şöyle anlatıyor: «Biz 1960 sonrasının gençleri, başlangıçta kafa yapısı olarak sağcıydık. Sadece yurt sorunlarıyla ilgilendik. Fakat o sorunlar bizi aldı ve yoğura yoğura sosyalist yaptı.» 1960'lardan sonra aydınlar arasında yayılmaya başlayan sol düşünce, tek tek bazı gençleri etkilemesine rağmen, kitle olarak gençlik hareketini etkilememişti. Sosyalist düşüncenin gençlik içinde yayılmaya başladığı ve onu etkisine aldığı yıl, 1965 yılı ve sonrasıdır. Böylesine bir gelişmenin olduğu dönemde savaşıma katılan Harun Karadeniz, yaşadığı son ana kadar kendisini ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına adamış yürekli, yiğit, inançlı bir devrimciydi.

O, **«Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur»** belgisini kendisine kılavuz edinmiş, gençliğin ancak işçi sınıfı yanında yer aldığı zaman ilerici harekete katkısı olacağına inanmıştı. Ve şöyle diyordu Harun: **«Çağımızda toplumu bulunduğu üretim biçiminden yeni bir üretim biçimine geçirecek olan güç işçi sınıfıdır. Gençlik eylemleri, bu sınıfın eylemleriyle bütünleşebildiği ölçüde doğru ve faydalıdır. Yoksa gençlik eylemleri kendi başına olumlu sonuçlara ulaşamaz.»** İşçi-gençlik bağlaşıklığının bir ifadesi olan bu sözler, Harun'un kendi mücadele pratiğinden ve bilimsel düşünceye inanmasından kaynaklanıyordu.

1965'den sonra ilerici hareket geniş boyutlara ulaşırken, Harun'u yığınsal gençlik eylemlerinin önsaflarında görüyoruz. Ancak Harun yalnız eylemlerde aktif bir görev almakla yetinmiyor, gençliğin eğitimi ve bilinçlenmesi için gerekli çalışmaları da örgütlemekten geri kalmıyordu. Bu doğrultuda arkadaşları ile birlikte, kollektif bir çalışma ürünü olan **«Özel Yüksek Okullar ve Ardındaki Oyun»** broşürünü hazırladı. **«Eğitim Üretim İçindir»** diyerek mevcut eğitim düzeninin bozukluğunu sergiliyordu. **«Kapi.**

Devamı 15. sayfada

HARUN VE GENÇLİK HAREKETİ

27.Mayıs.1960'da gerici, ABD işbirlikçisi iktidarın yıkılması ve nispeten demokratik, ilerici bir anayasanın çıkarılmasıyla Türkiye'deki demokratik hareket, geniş boyutlara ulaştı. Sendikal örgütlenme ve grev hakkı tanıyan bu anayasanın çıkışı, işçi sınıfımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımını güçlendirdi. 1961'de işçi sınıfının vasal sosyalist partisi olarak T.İ.P. kuruldu. İşçi ve emekçi yığınları T.İ.P saflarında birleşiyorlar ve demokratik savaşım yeni boyutlar alıyordu.

İşçi sınıfı hareketi içindeki gelişmeler, gençlik hareketini de etkiliyor ve onu yönlendiriyordu. İlerici gençler hızla bilinçlenmeye başlamış, yurt ve dünya sorunlarına ilgisi artmıştı.

1960'dan sonra gençlik hareketi ve bu hareket içinde üniversite gençliği önemli politik güç oldu. Gençliğin anti-emperyalist savaşımı güçlendi, gelişti. 1965 Mayısından TMTF tarafından başlatılan «Milli petrol kampanyası» sırasında gençlik ö-

Devamı 15. sayfada

İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ:
"HARUN BİZİMLE YAŞAYACAK"

12 Mart faşist dönemi kurbanlarından gençlik lideri HARUN KARADENİZ, 15 Ağustos 1976 günü, ölümünün 1. yıldönümünde anıldı. İGD'nin Harun'u anma çağrısı üzerine saat 12.00 de eşi Hülya Karadeniz, kızı Gülçin, mücadele arkadaşları ve çok sayıda ilerici yurtsever genç, mezarı başında toplanmıştır. İGD yönetim kurulu adına yapılan konuşmada, Harun'un, sürekli «gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisi doğrultusunda mücadele ettiği vurgulanmış yaşamı ve savaşımı kısaca anlatılmıştır.

Mezarının üzerine kırmızı karanfiller, arasına, İGD'den Harun'a: **«Harun yaşıyor bin, onbin, yüzbin, milyonla işçinin, gencin, aydının, köylünün yüreğinde bilincinde, kininde, cesaretinde... halk ana yeni Harun'lar doğuruyor ve kavga ileriiyor.»** mesajı bırakılarak dağılınmıştır.

Saat 17.00 de İGD'de düzenlenen toplantıda ise, yaşamı ve baskılara karşı sürdürdüğü savaşımı anlatılmıştır. Toplantı, Avukatlarından Enis Coşkun'un bir konuşması, kendi sesinden şiir ve türküler, İGD korosunun söylediği marşlarla sona ermiştir. Toplantı sonunda «yaşamı ve savaşımıyla Harun» sergisi gezilmiştir.

Ayrıca, Nişantaşı Dişhekimliği Yüksek Okulu öğrencileri de İGD'nin Harun'u anma çağrısına katılarak, pazartesi günü bir anma toplantısı yapmışlardır.

YAŞADI HARUN BÜTÜN ZORLUKLARA KARŞIN. NE KANSER NE GERİCİ GÜÇLERİN BASKISI YILDIRMADI ONU. KALEM TUTTUĞU KOLUNU KESTİLER, YİNE YILDIRAMADILAR ONU. BU SEFER SOL ELİNE ALDI KALEMİ YAZDI, YAZDI, YAZDI... İŞTE SOL ELİYLE YAZDIĞI BİR ŞİİRİ....

Kaygusuzları
Dadal'ları
Kazak Abdalları
Pir sultanları ve daha nice nice ozanları
Yunusları bırakıp ötede,
[redacted] Birkaç çanak yalayıcıyı
Şair diye öğretirler millete
Sarayın oturak alemlerinde
Sultanın gözüne girmek için
Atılan yalanları bile
Sanat diye yutturuvlar herkese [redacted]
Kiristal kadehlerde içtiği şarabın
Ve yaladığı çanakların hatırına
Ahenkli palavra atanlardan biri:
«Bu şehri stanbulki bi mislü bahadır
Bir sengine yekpare Acem mülkü fedadır»
Demiş.
Hele bir yol düşünün
İşin gerçeği bu mu?
Bize kalırsa doğrusu şu [redacted]
Bu şehri İstanbulki bin misli pahalıdır
Anadolunun fakir şehirlerinden
Ve otuzbeş istanbul patronuna
Otuzbeş milyon Anadolu halkı fedadır.
İyi düşünün dostlar
İşin gerçeği (işin özü) burdadır.

ANKARA ROMA OTELİ İŞÇİLERİ:
"MAOCULAR, GOŞİSTLER BİRLİĞİMİZİ BOZAMAYACAK"

Ankara-Ulus'ta 94 işçinin çalıştığı Roma otelinde grev var. Turizm-İş'e bağlı işçiler 17 Temmuzdan beri grevdeler. Genç işçilerin çoğunlukta olduğu bu işyeri «kaliteli turist kafilelerinin» uğrak yeri. Sünger yatakları, gömme banyoları, barı, kuföbü ile burjuvaziye hizmet ediyor. Bu işyerinde grev var. Grev yeri cıvıl, cıvıl, işçiler hareketli. Halay çekiyorlar, hep bir ağızdan türkü söylüyorlar. Otelin kapısında, yükseklerde kocaman bir bezde «Faşizme Geçit Yok» yazıyor. Sağdan ve soldan bozguncu akımların tüm çabalarına karşın DİSK güçleniyor, kuvvetleniyor.

Genç işçiler tarafından kabulle karşılandığımız Roma Oteli'nde yaptığımız söyleşiyi sunuyoruz:

— İşçi arkadaşlar, «her grev bir okuldur» ilkesi gereğince grev okulunda şimdiye kadar neler öğrendiniz?

— Patronlara karşı örgütlü bir bütün olarak mücadele etmemiz gerekiyor. Bunu birçok arkadaşımız şimdi daha iyi kavradı. Ayrıca grev sürecinde arkadaşlarda siyasi yönelim oluşmakta. Örneğin «Faşizme Geçit Yok» pankartı yazılırken birçok arkadaş buna karşıydı. Hedefimizin sadece ücret artışı olması gerektiğini söylüyorlardı. Şimdi ise aynı arkadaşlar bu pankartı hiçbir güç indiremez diyorlar. Bu şartlarda acil istek işçi sınıfının bilimi doğrultusundaki sendikal eğitimin yaygınlaşmasıdır.

— İşçi sınıfının birliğine yönelik ters akımlar hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

— Bizim birinci amacımız, daha fazla ücret elde etmek, işçi sınıfının bilimi doğrultusunda örgütlenmek, işçiden yana bir iktidarı işbaşına getirmektir. Keskin devrimciler, Mao'cular, goşistler bizim bu birliğimizi bozmak istiyorlar. Onlar kantinlerde birbirini yesinler. Maceracı bozguncu ellerini Turizm-İş'e ve DİSK'e değdirmeyeceğiz. Mao'cuların DİSK mitinglerini amacından saptırmak istediklerini gördük. Utanmadan işçi temsilcisi toplantısına saldırdılar. Bunlar her yerde bizden gereken dersi alacaklardır. Nereden gelirse gelsin işçilerin birliğini bozmak ve DİSK'i parçalamak isteyen sapık akımlara karşı mücadele edeceğiz.

— Faşist saldırılara karşı İşçi-Gençlik dayanışması ve yığınsal eylemler, ilerici güçlerin eylem birliği konularında neler düşünüyorsunuz?

— Gençlik faşist saldırılara karşı tek başına göğüs geremez. Faşist saldırılara karşı, İşçi-Gençlik dayanışması kaçınılmazdır. Ancak ilerici güçlerin eylem birliğinde işçi sınıfının öncülüğü unutulmamalıdır. Bozguncu akımların en fazla filizlendiği yer öğrenci gençliktir. Gençlik ise sadece öğrenci gençlik değildir. Biz «İşçi-Gençlik elele demokratik cephede» derken, gençlik hareketinin öncülüğünü de işçi gençlerin yapacağını söylüyoruz. Böylece işçi gençlik, köylü gençlik bütünleşmelidir. İlerici yurtsever tüm gençliğin eylem birliği ancak böyle sağlanır.

Grevdeki işçilerin moral ve dayanışmasının ne durumda olduğunu soracaktık, ancak çekilen halaylar, söylenen marşlar, türküler sorumuzu yanıtladı.

Grev mücadelesinde yanlarında olduğumuzu söyledik.

YEŞİL KUNDURA İŞÇİLERİ:
«SONUNA KADAR DİRENECEĞİZ»

Sınıf savaşımı keskinleştikçe burjuvazinin güçsüzlüğü ortaya çıkıyor. Gerici yasaları peşpeşe meclislere sevkediyor. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarıı uğrunda yürüttüğü mücadeleyi engellemek, sendikalaşmayı önlemek, referandum'u yasalaştırmak için türlü oyun ve yalana başvuruyor. Öncü işçilerin iş akitlerini anti-demokratik maddelere dayanarak feshediyor. İşçi sınıfının arasına Maocu-troçkist-anarşist bozguncuları sokarak birliği parçalamak istiyor. Ama boşuna çaba... Direnişler, grevler zincirleme gidiyor. Geçtiğimiz günlerde de Topkapı'da bulunan Yeşil Kundura Kollektif Şirketi'nde çalışan 650 işçi **'Tek bir yürek tek bir yumruk'** olup işverene karşı direnişe geçtiler. Gazetemiz muhabirinin direniş yerinde yaptığı röportajı okuyucularımıza veriyoruz

— Direnişi ne zaman başlattınız?

— 2.Ağustos.1976 gününden bu yana direnişteyiz.

— Direnişe geçmenizin ana nedenleri nelerdir?

— 16.Ağustos.1976 tarihinde, İşveren; Kollektif Şirkette çalışan arkadaşlarımızın kıdem tazminatlarını ödeyerek ihbar verdi. Fabrikanın açılış günü olan 2.8.1976 tarihinde, 650 işçiyi kapsayan fabrikada tüm arkadaşların işbaşı yapması gerekirken 150 arkadaşımızı işe almayacaklarını bildirdiler.

İşten atılan arkadaşlarımıza bildirilen davetiyenin 1. Maddesi, «Yeşil Kundura Anonim Şirketi İdare Kurulu, 1976 yılı ihalelerinde, üzerinde kalan ayakkabı imalatı taahhüdünün geçen yıla oranla oldukça azalmasını dikkate alarak 650 kişilik işçi kadrosunu 500'e düşürme kararını almak zorunda kalmıştır.»

— Direnişe tüm işçiler katılıyor mu? Karşı çıkan oldu mu?

— Tüm arkadaşlarımız direnişe katılıyorlar. Şu ana kadar karşı çıkan olmadı

— Sendikanız var mı? Hangi sendikaya üyesiniz?

— Sendikalıyız... Türkiye Deri-İş Sendikası üyesiyiz.

— Bugüne dek başka işyerlerinden işçilerin veya başka kuruluşların size yardımları oldu mu?

— Deri işkolunda çalışan arkadaşlardan yardım geldi. Bizimle dayanışma içinde olduklarını bildirdiler.

— İşten atılan arkadaşlarınızın, atılma nedenleri daha başka şeyler olabilir mi?

— Başka neden şudur, 1.8.1976 tarihinde toplu sözleşmemiz vardı. İşveren bunu göz önüne alarak 150 arkadaşımızı işten çıkardı.

— Tekrar toplu sözleşme yapacak mısınız?

— Arkadaşlarımız işe yeniden alınınca, işbaşı yaptığımızda toplu sözleşme yapacağız.

İşveren, fabrikayı 1.7.1976 tarihinde kapatırken fabrikanın tekrar açıldığında tüm işçi arkadaşlarımızın aynı işlere alınacağına dair imzaladığı protokol var. Biz bunları bölge çalışma müdürlüğüne bildirdik.

— İşyerinde genç işçiler çoğunlukta mı?

— Arkadaşlarımızın çoğu gençtir. Yaş ortalaması 20-25 arasındadır.

— Moralleri nasıl?

— Moralimiz çok iyi. Bu moral, birlik-dayanışma içinde olmamızdan geliyor.

— Sigortasız işçi var mı?

— Var tabii.. Çocuk işçilerin çoğu sigortasızdır. Patron bunların sigorta primlerini kestiği halde bu genç arkadaşlarımız sigortasızdırlar. Toplu sözleşmelerde genç arkadaşlarımızın sorunlarına da eğileceğiz.

Yeşil Kundura Fabrikası İşçilerinin Direnişi Polis Tarafından Dağıtıldı. Direniş çadırlarında az sayıda işçi bulunmasından yararlanan polis, birçoğunu karakola götürdü... Şu anda işçiler fabrika çevresindeki kahvelerde direnişlerini sürdürüyorlar...

ANKARA HALKI
"ÖNCE EKMEK"

Yurdumuzda ve Ankara'da halkımızın verdiği ekmek barış ve özgürlük mücadelesi hergün biraz daha yükseliyor. Geçtiğimiz günlerde Ankara'nın yoksul ilerici yurtsever halkı fırın patronlarına karşı aldığı tavır ile bunu bir kez daha kanıtladı.

Halkımızın başlıca besin kaynağı olan ekmeğe yapılmak istenen zam karşısında MC'nin kayıtsızlığı ise onun yerini bir daha belirledi.

Patronların 8 günü aşkın süre iş durdurmasına karşı Belediye'nin el koyduğu fırınlarda patronların ve faşistlerin baskılarına rağmen fırın emekçileri ve gönüllü işçiler tüm ilericilerle omuz omuza vererek ekmek çıkarmaya devam ettiler.

Bugün artık başta hakim sınıflar ve onun siyasi temsilcisi MC olmak üzere ekmek patronları bilmelidirler ki; Belediye'nin bildirimlerinden kaçmaları makinaları tahrip etmeleri, olmadık su ve elektrik arızaları yaratmaları, hatta Ankara'ya ekmek gönderen Adana'daki aynı türden engellemeleri, ekmek ve un kamyonlarının yollarını kesmeleri, üretimi durdurmak bir yana, işçi sınıfının ve ezilen halkın kararlılığını artırmaktan başka işe yaramaz!

Ekmek patronları olmadan da makinalar çalışır! Çalışacak ta...

Valilik ve patronlar, bu direnişin 510 gr. ekmek 250 krş. yerine 502 gr. ekmek 250 krş. olarak anlaşılarak, son bulduğunu söylediler. Ancak onlar yanılıyorlar; işçi sınıfımız, halkımız, Belediye ve tüm ilericiler, bütün hakları gibi bunun için de sonuna dek mücadele edecek ve onların vermediği hakları almasını bilecektir.

Artık patronlar ayda yaptıkları 70-100 bin liralık kârların azlığından değil, halkımızın ve işçi sınıfımızın birlikte mücadelesinden korkuyor. Tüm ilericiler gibi İGD (İlerici Gençler Derneği)li gençlerde fırınlarda çalışırken işçi sınıfının ve ezilen halkımızın kararlılığını görüp, onlarla kaynaşırken, bundan gereken dersleri çıkarmasını bildiler.

Şimdi, patronların «Sizi aç bırakırız», «Sizi işsiz bırakırız» tehditlerine, halkımız pabuç bırakmıyor. Ve hergün birçokları emek cephesinde yerlerini alarak gerçek kurtuluşlarının birlikte mücadele olduğunu anlıyorlar. Gün be gün yükselen anti-faşist, anti-emperyalist mücadele ve tüm dünya ilericilerinin dayanışmasıyla bunu hakim sınıflara gösteriyorlar.

— Kahrolsun ekmek patronu gangsterleri!

— Yaşasın Ekmek, Barış Özgürlük mücadelemiz!

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ İÇİNDEKİ BOZGUNCULAR

MURAT TOKMAK
Maden-İş I.Bölge Temsilcisi

Dünya ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfı hareketi hızla gelişmekte ve mücadelesine önemli boyutlar kazandırmaktadır. Sınıf mücadelesini bilimi doğrultusunda sürdüren işçi sınıfımız, doğal müttefikleriyle de birlik olmayı baş görevi saymaktadır. Mücadelesinde, müttefikleri ile birliği baş koşul sayan sınıfımızın önemli bir görevi de, sınıfsal mücadelesinde, arasına sızan ajan provakatör, Maocu ve tüm goşistleri tecrit etmek ve hareketten uzaklaştırmaktır.

Bu adını ettiğimiz Maocu, goşist akımlar, burjuvazinin, özellikle küçük burjuvazinin dümen suyunda olup, görevleri ise gelişen ve büyüyen Devrimci Sendikalarda birleşen işçileri bölmek, parçalamak, işçi sınıfı iktidarına yönelik potansiyeli dağıtmaktır.

Yukarıda belirttiğim gibi, ülkemizde işçi sınıfı hareketi gelişmekte ve büyümektedir. Bu nedenledir ki, kapitalizm gerilemekte ve yerini yepyeni bir düzene bırakmaya hazırlanmaktadır. Bunu bilen ve gören kapitalistler, sömürü düzenlerinin varlığını bir süre daha uzatabilmek için bir takım önlemler almak zorunda kalmaktadırlar.

Bu önlemlerini her boydan tedbir ve terör kullanarak yapacakları malum. Örneğin; kanlı diktaları, faşizmi getirme çabasını sarfedecekler, devrimci demokratik kuruluşları, devrimci sendikaları —özellikle DİSK'i— Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanalı ile tasfiyeye çalışacaklardır.

Burjuvazi bütün bunları planlarken karşılarına devrimci kitle gösterileri çıkmakta, bu ülkede BİZ DE VARIZ demektedir.

Bu gösterilerin her yapılışında şaşkına dönen kapitalistler, BÖL ve YÖNET taktiğini kullanmayı daha uygun bulmaktalar ve Maocu-goşist kuklalarını kullanarak, eylemlerimizi engellemeyi amaçlamaktadırlar.

Bu konuda iki somut örnek vermek kanımca uygun olacaktır.

1 — Bölge sınırlarımız içinde, 140 işçi çalıştıran TÜRK TELEFON adında bir işyeri vardı. Bu işyerinde sendika olarak Maden-İş akid durumda idi. Sözleşmenin bitimine iki ay kala işveren TÜRK TELEFONU kapatacağını işçilerin tamamını ise sendika ile bir protokol yapıp, yeni açacağı TÜRK TELEKOMÜNİKASYON'a naklini yapacağını söyledi. Bu konunun oluşturulması ile ilgili sendika-işveren görüşmeleri devam ederken, Maocular işçileri kışkırtarak havadan sudan sebeple direnişe geçiriyorlar. Bu direnişi fırsat bilen işveren 13 üyemizi hemen 1475 sayılı yasanın 17. maddesini gerekçe göstererek işten uzaklaştırıyor. Yeni açılan TÜRK TELEKOMÜNİKASYON işyerine ise asgari ücretle yeni eleman alıyor. Ne var ki, işçiyi provakasyona getiren Maocular eski ücretleri ile yeni açılan yerde çalışmaya başlıyorlar.

2 — Örneğimizin bu kısmı ise daha birkaç gün evvele dayanmakta, bölge sınırlarımızda bulunan 1200 işçi çalıştıran OTOMARSAN A.Ş. işyeri; OTOMARSAN'da sarı sendika Türkiye Metal-İş Sendikası akit sözleşmenin bitimine bir buçuk sene var. Bunların hepsi dikkate alınarak OTOMARSAN'da grup oluşturma çalışmamız başlıyor Başarılı bir şekilde gruplarımız oluşturuluyor. Bu çalışmayı haber alan işveren ve Maocular faaliyete geçiyor. Ve görevlerine başlıyorlar. Maocular, bölgeye gelerek OTOMARSAN'da işçi çıkarması başladığını, bu işyerinde direnişin başlaması gerektiğini söylüyorlar. Ben böyle bir direnişin yanlış olacağını, zamanı olmadığını söyledimse de, Maocular işyerine dönerek, Maden-İş talimat verdi. Bizi destekleyecek diyerek direnişi başlatıyorlar. Direnişe katılmak istemeyen bir grup işçiyi ise demir çubuklarla direnişe geçiriyorlar. Direniş başladıktan bir gün sonra işçiyi zorla direnişe geçiren İBRAHİM ve NACİ isimli provakatörler, işçilerin işe başlamaları için içerİye girmelerini istiyorlar ve zorluyorlar. Bir grup işçi işe girince diğerleri bölünüyorlar ve hemen hemen hepsi işe giriyorlar. Ama ne var ki, işçilerin arasında sınıfsal bilinçte olan namusluca mücadele veren 80 küsur devrimci işçinin kıdemsiz iş akitleri fesh ediliyor. İşte böylece Maocu ve goşist unsurlar görevlerini yerine getiriyorlar. Devrimci unsurları burjuvaziye böyle teslim ederek hareketten soyutluyorlar.

Yazımın başında da söylediğim gibi bu ihanet şebekelerini iyi tanımalı ve herkese de tanıtmalı, bunların ipliğini pazara çıkarmalıyız. Özellikle işçi kardeşlerimiz bu konuda son derece uyanık olmalı, tereddüde düştükleri her konuda güvenilir sendika ve demokratik kuruluşlar ile fikir teatisi yapmalıdırlar.

— YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

— YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİLER VE ÖRGÜTLERİ.

— YAŞASIN DİSK.

— KAHROLSUN FAŞİZM VE DEVRİMCİ HAREKET DÜŞMANI MAOCULAR GOŞİSTLER VE TÜM TERS AKIMLAR.

Referandum Yasalaşmalıdır !

DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş sendikasının GAZİANTEP XXI. bölge temsilciliği son günlerdeki olaylarla ilgili olarak bir basın bildirisi yayınladı. Bildiride özetle şöyle denilmektedir :

«İŞÇİ KARDEŞLER!

Ülkemizde büyük sermayenin temsilcisi faşist MC iktidarı ve onunla işbirliği halinde olan sarı sendikalar işçi ve tüm emekçilere karşı sürekli saldırılar tertiplemektedirler. Emperyalizme bağımlı işbirlikçi sermayenin temsilcileri, uşakları, işçi sınıfına ve diğer ilerici-demokratik güçlere karşı baskı ve terörü yoğunlaştırırken, işçi sınıfının sendikal ve demokratik mücadelesini yok etmek istemektedirler. Bunlar kendi çıkar ve sömürülerini rahatça sürdürebilecek bir düzen, ortam hayal etmektedirler. Bunun içindir ki Bursa'daki TOFAŞ saldırıları, bunun içindir ki İstanbul İETT deki saldırılar ve bunun içindir ki Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanun tasarısı. Ama Türkiye işçi sınıfı ve ilerici yurtsever güçler FAŞİZME GEÇİT VERMEYECEKTİR.

Türkiye'de serbestçe örgütlenme olanakları bütünüyle yok edilmek istenirken, REFERANDUM (Sendika seçme özgürlüğü) hakkı tanınmamaktadır. Milyonlarca işçi ve genç emekçilerimiz sendikal haklarından yoksundur. Bugün Öğrenim-Öğretim çağındaki genç işçi ve emekçi çocuklarımız okula gidecekleri yerde 10-14-18 saat çalıştırılmakta, emekçiler patronların kölesi durumuna getirilmektedir. Bugün sendikasız işçilerin, iş güvenliği, can emniyeti, sigortalı olma hakkı yoktur. Eşit işe eşit ücret alma hakkı yoktur. Hergün yeni bir işçi kardeşimiz ya bir arabanın altında ya da bir tornanın dişlileri arasında canlarını kaybetmektedirler.

Bütün bu haklarımızı alabilmemiz için mücadele etmemiz zorunludur. Ekonomik-Demokratik haklarımız için sendikalaşmamız ve sendikal alanda birleşmemiz gereklidir. Haklarımız için, Devrimci sendikal birlik yolunda ileri.

— YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ
— YAŞASIN DİSK
— DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE HAYIR
— KAHROLSUN FAŞİZM

İSKENDERUN'DA BALIKÇILAR D.TOPRAK-İŞ'LE DAHA GÜÇLÜLER

İskenderun'da Devrimci Toprak-İş üyesi balıkçılar 2 Temmuz'dan bu yana zorlu bir uğraşı içinde bulunuyorlar. Ekonomik-demokratik haklarını elde etmek için grevde bulunan balıkçılarla muhabirimiz söyleşide bulundu.

— Greve gitme nedenlerini belirtir misiniz?

En doğal haklarımız olan sigortalı olmak, ücretlerimizin arttırılması, çocuk zammı, haftalık ve yıllık ücretli izin, elbise, çizme, can yeleği gibi zorunlu ihtiyaçlarımızın karşılanması isteğiyle greve gittik. Ücret konusunda ise, aylıkların 2250-2750 TL'ya çıkarılmasını istedik.

Greve giden işçilerin tümü Samandağ'lıdır. İşyerlerinin (motorların) sahibi olan üç işveren bizi üç gün denizde, bir gün karada çalıştırmaktadır. Bu yüzden ailelerimizin yanına (Samandağ'a) ancak ayda bir kez gidebilmekteyiz. Ayrıca yağmur altında balık tutmaya zorlanıyoruz.

— Greviniz desteklendi mi? Aranızdaki moral ve dayanışma nasıl?

Başta İskenderun'daki, DİSK'e bağlı Maden-İş olmak üzere Adana, Samandağ ve diğer yerleşme merkezlerindeki birçok demokratik kuruluş grevimizi destekliyor. Özellikle Maden-İş'in çok yardımı dokundu.

Grevin yıllarca sürmesi bile aramızdaki dayanışmayı bozmayacak ve azaltmayacak. Böyle bir şey olamaz da, çünkü kaybedecek hiç bir şeyimiz yok?

— Grevdeki işçilerin yaş ortalaması nedir? «Eşit ise eşit ücret? ilkesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

İşçiler arasında yaş 16-40 arasında değişiyor. Ortalama ise 25'tir. Aramızda 20 yıldır bu meslekte olanlar var ve sigorta, yıllık izin gibi doğal haklardan yoksunlar. Öyle ki, ömür törpüsü olan mesleğimizin nankörlüğü de var. 40-45 yaşlarında romatizma, bel ağrıları ve diğer sakatlıklar yaşamımıza büyük darbeler indiriyor. Patronun bizi işten attığı bu durumlarda hiç bir yere başvuramıyoruz. Bunun için, isteklerimiz arasında tüm işçilerin işe başlama tarihinin sigorta için gözönünde bulundurulması da yer alıyor.

— «Her grev bir okuldur» ilkesince siz bu okulda neler öğrendiniz ve öğreniyorsunuz?

Bu ilkeyi tümüyle benimsediğimiz için; grevin niçin yapıldığını ve sınıf bilincini hep beraber öğrenmek üzere ortalama her 2 günde bir eğitim çalışması yapıyoruz, ustaların bilimsel sosyalizme ait kitaplarını okuyoruz.

— Greviniz sırasında işçilerin birliğini bozucu girişimler ve baskılar oluyor mu?

Önceleri, patronlar, sendikasız işçileri MİSK'e bağlı Milli Orman-İş Sendikasına üye yaptırmak istediler. Bunlar işçilerin imzalarını taklit ederek sahtekârlığa da giriştiler Fakat Türkiye işçi sınıfının sendikal örgütü olan DİSK'e bağlı Devrimci Toprak-İş, patronların bu eylemini

bozarak işçilerin büyük desteğini kazanmış ve 250 işçinin 200'ünün sendikaya üye olmasını sağlamıştır. Daha sonra sendikal örgütlenmeyi bozmak isteyen patron, işçilerin Toprak-İş'ten ayrılmaları halinde 3000-4000 T.L. aylık vereceğini söylemiştir.

— Balıkçıların sendikal örgütlenmesinin bugünkü durumunu açıklar mısınız?

Her balıkçı motorunun bir işyeri sayıldığı 50 kadar motorda toplam 250 kadar işçi çalışmaktadır. Bunların 200'ü, bir yıl önce başlayan örgütlenme çalışmalarının ürünü olarak Devrimci Toprak-İş'e üye durumundadır. Sendikamızın işverene 4 aydan beri toplu sözleşme çağrısı vardır. Toplu sözleşme yapılmaması sonucu 2 Temmuz'da başlayan grev bugüne dek sürmektedir.

— Faşist baskıların yoğunlaştığı günümüzde Türkiye'nin politik ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz. İşçi-Gençlik dayanışması hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren Türkiye işçi sınıfı, tırmanan faşizme karşı da mücadelesini sürdürmektedir.

İşçilerin gençlikle dayanışma içinde olması kesinlikle gerekmektedir. Biz de Samandağ'lı işçiler ve gençler olarak yöremizdeki demokratik kuruluşlarla ve buralardaki işçi ve gençlerle bu dayanışmayı somut bir biçimde sürdürüyoruz.

İŞÇİ SINIFI VE BARIŞ SAVAŞIMI

MEHMET KARACA
DİSK GENEL SEKRETERİ

Günümüzde barış, tüm insanlık ve evrenimizin mutlu geleceği için ekmek, su ve güneş kadar vazgeçilmez bir gereksinim oldu. «Dış politikada amacımızın barış olmadığı ve olamayacağı tanınmalıdır. Milletlerin eşitliği düşüncesine kesinlikle son verilmeli, ABD dünya politikasının egemenliğine açıkça adaylığını koymalıdır. Sovyetler Birliğiyle işbirliği yapılamayacağına dair açık ve kesin bir tavır alınmalıdır. Nihayet bu politikanın uygulanması ancak ABD'nin zor kullanmakta kararlı ve yetenekli olmasıyla olanaklıdır». 1950'lerde dış politikasının ana çizgilerini bu şekilde belirleyen ABD 1 Ağustos 1975'de Helsinki'de imzalanan Avrupa Ortak Güvenlik ve İşbirliği Konferansı son belgesini aynen onaylamak zorunda kalmıştır. Daha ilk sayfasında «Avrupa'da ve tüm dünyada, barış ve güvenlik arasındaki sıkı bağın varlığını kabul ederek, dünya barış ve güvenliğinin güçlendirilmesine, tüm halklar için, temel hakların, ekonomik ve sosyal ilerlemenin ve güvencin oluşturulmasında, katılan Devletlerin herbirinin yardımcı olması gerektiği'ni belirten belgeyi tüm emperyalist devlet başkanlarının imzalaması uzun bir mücadelenin başarısıdır. Güçlü bir sosyalist sistemin varlığı, ileri kapitalist ülkelerde iktidara yaklaşan işçi ve halk hareketinin gelişimi, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarının yüce zaferleri karşısında emperyalist güçler artık saldırganlıklarını açıkça sürdürememekte ve yeni bir dünya savaşını göze alamamaktadırlar. Uluslararası işçi sınıfı ve anti-emperyalist güçleri, dünya halkları, barış için mücadelenin güncel bir görev olduğunun bilincindedirler.

Barış, yumuşama ve barış içinde birarada yaşama politikasının Helsinki Konferansıyla somutlanan büyük başarısına varana dek halklar acı deneylerden geçtiler. Yarısı Sovyet vatandaşı olmak üzere sadece Avrupa'da 40 milyon insanın ölümüne yol açan 2. emperyalist dünya savaşının hemen arkasından «soğuk savaş» kasırgası patlak verdi. Emperyalist kollektif savaş örgütü NATO ve daha sonra da yine ABD'nin girişimleriyle Ortak Avrupa Ekonomik Topluluğu kuruldu. Bu girişimlerin tek amacı, bir sistem haline gelen sosyalizmin yayılmasını önleyerek, sosyalist ülkeleri tecrit ederek ekonomik, toplumsal ve askeri yönden çökertmek ve savaşın yıkımına uğrayan Avrupa'daki kapitalist ülkeleri yeniden güçlendirerek ABD'nin egemenliğine sokmaktı. Bu amaçla bir yandan silahlanma hızlandırılırken, aynı anda ABD emperyalizmi başta olmak üzere, tüm emperyalist güçler yükselen bağımsızlık hareketlerini ezmeye giriştiler. Kore'yi ve Vietnam'ı ikiye böldüler. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve demokrasi, sosyalizm hareketini parçalamaya çalıştılar. Bölgesel savaşları kışkırttılar. Fakat 1976 yılında emperyalizmin bu saldırgan, savaşçı ve insanlık düşmanı politikasının iflas ettiğini ve dünya enti-emperyalist ve barışçı güçlerinin her gün yeni mevzilere yerleştiğini görüyoruz. Sosyalist ülkeleri tecrit politikasına karşı, ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketleriyle sosyalist sistem arasındaki birlik ve dayanışma her geçen gün güçleniyor.

Halklar sömürüsüz, savaşsız ve baskısız bir dünyada dostça, barış içinde yaşamak istiyorlar Oysa, emperyalizmin körüklediği silahlanma yarışı bugün dünyamızı, fitili ateşlendiği anda insan emeğinin, yüzyıllardır yarattığı sayısız değerleri silip süpürecek bir barut fıçısına dönüştürmüştür. Dünyada insanca yaşama isteğinden başka suçu olmayan insanların her birine en az 15 ton nitrogliserin düşmektedir. ABD'nin bugünkü askeri bütçesi 100 milyar doları aşmıştır NATO üyesi ülkelerin askeri harcamaları son 5 yıl içinde 2 kattan fazla artmıştır. İkinci Dünya Savaşından sonra konan yasaklamalara rağmen durmadan silahlanan Batı Almanya, Avrupa'nın tam göbeğinde büyük bir tehlike haline gelmiştir. 1969'da dünya askeri harcamalarının %44'ünü tek başına ABD yapmaktadır.

Uluslararası gerginliğin yerini yumuşamaya soğuk savaşın da toplumsal sistemleri farklı ülkelerin barış içinde birarada yaşamasına bırakması tüm dünya halklarının çıkarınadır. Hem sosyalizmden söz edip hem de bunun tersini savunmak emperyalizmin saldırganlık politikasına su taşımaktır. Sürekli, kalıcı bir dünya barışı ile barış içinde bir arada yaşama için mücadele, işçi sınıfının sınıf mücadelesinin uluslararası düzeyde özgül bir biçimidir. Askeri blokların karşılıklı olarak ortadan kalktığı, silahlanmanın gerilediği ve her sorunun barış içinde çözülebilirliği ilkesinin benimsendiği bir güvenlik ortamının somut sonuçları şöylece sıralanabilir:

1 — Askeri harcamaların yavaşlaması, emperyalist sermayeyi başka alanlara yönelmeye zorlarken emperyalist tekeller arası çatışmayı şiddetlendirecek ve kapitalizmin genel buhranını derinleştirecektir

2 — Silahlanma için gerekçe bulamayan kapitalist sistemdeki ülkelerin egemen sınıflarının işçi ve halk düşmanı yüzleri iyice açığa çıkarak, tüm dikkatler kapitalizmin ekonomik, toplumsal ve siyasal açmazına yönelecektir.

3 — Barış içinde birarada yaşamanın maddi temeli olan halklar ve devletler arası çok yönlü ilişkiler gelişerek, sosyalizmin üstünlüğü gizlenemeyecektir.

4 — Sosyalist ülkelerde yeni toplumun kurulması için, bağımsızlıklarına yeni kavuşmuş ve gelişmekte olan ülkelerin ekonomik ve toplumsal ilerlemesi için, işçi hareketinin ve kurtuluş savaşlarının gelişmesi için çok daha elverişli ortamı yaratır.

Bugün artık barş içinde birarada yaşama politikası belgelenmiştir. Ancak, doğası gereği emperyalizm, çöküşü hızlandıkça saldırganlık politikasına daha hırçın bir şekilde sarılmaktadır. Doğrudan doğruya kendi yapamadığını egemen güçlerine yaptırmak için yoğun bir çaba harcamaktadır. Güney Afrika'daki ırkçı rejimi, Lübnan'daki falanjist birlikler, Güney Kore'deki faşist yönetim, İran'daki monarko faşist diktatörlük, siyonist İsrail devleti bunların örneklerindendir.

Tüm bu nedenlerden dolayı barış için mücadele, sınıflar mücadelesinin bir biçimi olarak emperyalizme, faşizme, ırkçılık ve siyonizme, gericiliğe karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Dünyada sürekli ve kalıcı bir barışın sağlanması, genel silahsızlanma, yumuşama ve barış içinde birarada yaşama ülkümüzün Helsinki Konferansının son belgesinden yaşama kavuşturulması ancak barıştan yana olan güçlerin sürekli ve ortak mücadelesiyle olanaklıdır. Bu güçler başta sosyalist ülkeler olmak üzere, gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri, ulusal toplumsal kurtuluş hareketi içinde olan halklardır.

Türkiye işçi sınıfımızın demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü olarak **DİSK** yerini bu güçlerin yanında almıştır. Barışın yılmaz savaşçısı **DİSK,** Amerikan emperyalizmiyle Türkiye ve Yunanistan gerici militarist çevrelerinin Ege'de savaş tahrikçiliğini yoğunlaştırdığı şu günlerde, sorunun Helsinki kararlarına uygun bir şekilde barışçı çözümlenmesinin her iki ülkenin çıkarlarına ve bölgede barışın kurulmasına uygun düştüğü görüşündedir.

DÜNYA BARIŞSEVERLERİNİN YÜKSELEN SESİ,
STOCKHOLM ÇAĞRISI

Dünya Barış Konseyi (DBK) nin 1975 yılında yayınladığı «barış, dostluk, silahsızlanma için» yeni STOCKHOLM ÇAĞRISI'na tüm dünyada milyonlarca barışsever imza atarak barış savaşımına aktif olarak katılmaktadır.

Türkiye'li ilerici, yurtsever gençler olarak bu çağrıyı yayınlamayı görev biliyoruz.

Barış ve yumuşama yolunda kazanılan zaferler yeni bir uluslararası ortam, halklar arasında yeni umutlar, yeni bir güvence, yeni bir iyimserlik yaratmıştır. Barış, **savunulabilir** Barış içinde bir dünya **kurulabilir.**

Barış güçlerinin birliği, saldırganlık, sömürü ve baskının, açlık ve yoksulluğun sonsuza dek ortadan kalkacağı yeni bir dünya yolunda hala varolan engelleri aşacak güçtedir

Yumuşama sürecinin geri dönülmez hale getirilebilmesinde başlıca engel silahlanma yarışıdır.

Silahlanma yarışı, yeryüzünün pek çok ülkesinde, sürekli artan hayat pahalılığı, enflasyon ve ekonomik bunalımla karşı karşıya bulunan geniş halk yığınlarının sırtında ağır bir yüktür. Bu yarış halkların zenginlik ve kaynaklarının büyük bir kısmına sahip çıkmaktadır.

Yumuşama, yeni bir ekonomik düzen için, halkların toprakları üstünde hak sahibi olabilmeleri için verilen mücadelede elde edilecek zaferlere yeni ufuklar sağlamıştır. Yumuşama, tekellerin ve çok uluslu şirketlerin yağmasını sona erdirme savaşımı için bir silahtır.

Silahlanma yarışı, emperyalistlerin elindeki silah depoları, saldırgan, militarist ve faşist güçleri, ırkçılığı ve sömürgeciliği kışkırtmakta ve teşvik etmektedir. Yumuşama, günümüzün en acil sorunlarının çözüm-

lenmesi, sıcak savaş ve gerilim alanlarının yokedilmesi için yeni olanaklar yaratmaktadır. Silahlanma yarışının sona ermesi, insanlığın hedefine, tüm nükleer ve diğer yığınsal yokedici güce sahip silahların yasaklanmasına, genel ve tam bir silahsızlanmaya, silahtan arınmış bir dünyaya giden yolu açacaktır.

Dünya kamuoyu bugün her zamankinden daha büyük sorumluluklara ve güce sahiptir. Dünyada ki gelişmeleri silah tüccarlarının, soğuk savaş kışkırtıcılarının, insanlığın düşmanlarının aleyhine çevirebilir

Dünya Barış Konseyi, insanlığın ilerlemesi için çaba harcayan bütün hükümetleri ve parlemantoları, bütün barış ve diğer hareketleri, siyasi partileri, sendikaları, kadın ve gençlik örgütlerini, dini, toplumsal ve ve kültürel kurulları, silahlanma yarışına karşı, dünya çapında büyük, yeni bir saldırıda elele vermeye çağırır.

Yumuşamayı geri dönülmez yapabilmek için

SİLAHLANMA YARIŞINI DURDURUN

Yeni bir uluslararası ekonomik düzene hızla ilerleyebilmek için

SİLAHLANMA YARIŞINI DURDURUN

Barışı savunmak ve yeni bir dünya kurmak için

SİLAHLANMA YARIŞINI DURDURUN

Tüm nükleer ve yığınsal imha silahlarını yasaklatmak için

ELELE

Genel ve tam bir silahsızlanma için

ELELE

Birleşmiş Milletler Dünya Silahsızlanma Konferansının en kısa zamanda toplanmasını sağlamak için ELELE

NEWYORK TÜRK ÖĞRENCİ BİRLİĞİ :
"YAŞASIN DGM YASASINA DİRENİŞİMİZ"

New York Türk Öğrenci Birliği, Ecevit'in Amerika gezisi sırasında bir bildiri dağıttı Türkiye'den binlerce kilometre uzakta okuyan Türkiyeli ilerici yurtsever öğrencilerin yayınladıkları bu bildirinin tamamını aşağıda veriyoruz:

«HALKIMIZA,

Bugün ülkemizde egemen sınıfların en gerici ittifakı olan Milliyetçi cephe iktidardır. Tekelleşmiş sermayenin başını çektiği bu iktidar ülkemizde hızla gelişmekte olan toplumsal ilerleme ve demokratikleşme sürecini, kanla baskıyla durdurmaya yeltenmektedir. İşçi sınıfımızdan, gençliğe, toplumumuzun bütün çalışanlarına, emekçilerine, yurtseverlere, memurlara kadar uzanan geniş bir yıldırma harekâtı yürütülmektedir. Çünkü bütün bu sınıf ve tabakalar, yakın tarihimizden aldığımız derslerin ışığında örgütlenip, siyasi partiler aracılığıyla iktidara yürürlerken, kitle örgütleriyle de demokratik ve sendikal hakları için savaşım vermektedirler.

Türkiye'nin geleceği açısından çok önemli, tarihi günler yaşadığımız açıktır. İlerici, toplumcu her çeşit eylemi, düşünce özgürlüğünü boğmak için kurulmuş olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM), Anayasa Mahkemesi tarafından yasadışı olduğu gerekçesiyle kapatılırken, gericiler ittifakı MC, DGM'ni yeniden kurmak için bir yasa tasarısını çıkartmaya çalışmaktadır. Bu girişim, bütün yurtseverlerin, ilericilerin, aydınım diye ortalıkta dolaşan her kişinin topluca karşı çıkması gereken, ülkemizin gelişimine yöneltilmiş bir saldırıdır.

CHP'nin çalışanların, ezilenlerin büyük ölçüde desteğini aldığı bugünlerde tırmanan faşizm karşısında daha etkin, kendi dışındaki sol örgütlerle, sosyalist partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleriyle dayanışma içinde olması gerekmektedir. Bu anlamda antifaşist bir birleşiklik gereklidir ve acildir.

Bizler ABD'de öğrenimde bulunan ilerici öğrenciler olarak, ülkemizdeki bütün maceracı, goşist, maocu grupçukların kesinlikle karşısındayız. Bu unsurların provokatif amaçlarla kullanıldıkları ve Türkiye'nin devrimci hareketine zararlı oldukları, inancındayız Ancak ilericileri, yurtseverleri ve toplumsal ilerlemeden yana olanları kucaklayan antifaşist, antiemperyalist bir mücadelenin zaferi kesin ve kalıcı olabilir. Bu yoldaki bütün girişimleri ve eylemleri destekleyeceğimizi, halkımızın BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ ve TOPLUMSAL İLERLEMEDEN yana savaşımının yılmaz savunucuları olduğumuzu duyururuz.

YAŞASIN DGM YASASINA DİRENİŞİMİZ

ÖĞRETMENLER VE BARIŞ SAVAŞIMI

TALİP ÖZTÜRK
TÖB-DER İSTANBUL ŞB. BŞK.

Çağımızda barışçı güçler yaşamın her alanında kalıcı başarılar kazanmaktadırlar. Ülkemizde de ilerici yurtsever öğretmenlerin, kitle örgütü olan TÖB-DER, işçi sınıfı öncülüğünde verilen barışı koruma mücadelesine tüm emekçiler gibi yoğun bir şekilde katılıyor Öğretmenler, eğitim yoluyla, üretimin ihtiyacı olan kalifiye işgücü yetiştirdikleri için üretime DOLAYLI yoldan katılırlar. Bu nitelikleriyle, emekçidirler. Ve tüm emekçiler gibi, toplumsal zenginliklere el koyan, tekelci burjuvazinin sömürü ağı içindedirler Bu konumları gereği tekelci burjuvaziyle Öğretmenler arasında çıkar çelişkisi vardır.

Ama çıkarları, tekelci burjuvaziyle, sonuna kadar çelişen sınıf, İŞÇİ sınıfıdır. Ve de tüm emekçiler gibi, Öğretmenin kurtuluşu da işçi sınıfının kurtuluşundan soyutlanamaz. Onun için bu savaşımın öncüsünün İŞÇİ SINIFI olduğu gözden hiç kaçırılmamalıdır.

Savaşlar, kapitalist sistemin vazgeçilmez karekteridir. Emperyalist devletler, I. ci Dünya savaşını başlatmakla, kendi aralarındaki çıkar çelişkilerini çözmek şöyle dursun, daha da sertleştirdiler. Sonuç; Dünyanın ilk sosyalist ülkesi doğdu. II. ci Dünya savaşına neden olan çıkar kapışmaları ise; Bir çok Avrupa ve Asya ülkelerinin, bu sistemden düşmesine yol açtı. Her iki dünya savaşlarının, her türlü hak ve özgürlükleri ayaklar altına alan tüm yağma talan savaşlarının suçlusu olan emperyalizm; bugün hala uluslararası savaşların kaynağı ve de insanlık için büyük bir tehlikedir

Emperyalizmin, namlusu, sosyalizme ve toplumsal ilericilik güçlerine çevrilmiştir. Olanakları gitgide artan barış güçleri, bugün azgın militarizmin, saldırganlığın önüne set çekebilecek durumdadır. Güçler arasında, sosyalizmin, uluslararası işçi sınıfının, ve ulusal kurtuluş hareketlerinin yükselişi; emperyalist devletlerin dünyada, mutlak egemenlikle mazlum haklara kendi iradesini dayatma yeteneğini azaltıyor

G. Dimitrov, «Barış için mücadele faşizme karşı mücadeledir, kapitalizme karşı mücadeledir, sosyalizmin bütün dünyadaki zaferi için mücadeledir.» der. Ayrı sistemlere sahip ülkelerin, barış içinde yanyana yaşama politikası, bazı sapıkların kopardığı yaygara gibi, sınıf mücadelesinden vazgeçme anlamına gelmez. Tersine bu mücadele, sınıf mücadelesinin devrimci sürecinin, ulusal ve uluslararası ölçüde gelişmesine yardım eder. Ayrıca ezilen halkların yürüttükleri kurtuluş savaşlarını da pekiştirir...

Sınıflararası savaş, en çetin biçimde, kültür ve eğitim alanında da sürer.. Burjuvazi, kültür ve eğitim yoluyla, yığınları, başlıca şu amaçlarla uyutmağa çalışır:

a—) Genç dimağlarda, ırkçı ve şöven duyguları kamçılayarak, savaş kışkırtıcılığını körükleyerek, sınıflararası çelişkilerin gözardı edilmesi..

b—) Silahlanma yarışını hızlandırmak, dolayısıyla burjuvazinin egemenliğini pekiştirmek.

c—) Üstün ırk efsanesini yaygınlaştırmak

d—) Emekçiler arasına düşmanlık tohumları ekmek.

e—) Emekçilerin yaşama düzeylerini yükseltme ve demokratik haklarını genişletme savaşımını boğmak..

f—) Soğuk savaş yıllarına geri dönmek, vs. vs...

İşçi sınıfı ve tüm emekçilerin; burjuvazinin kültür ve eğitim yozlaştırıcılığının önüne dikilmeleri bu yüzden önemli görevlerden biridir.

Uluslararası yaşamda, «barış içinde bir arada yaşama» uluslararası ferahlamayı sağlayarak, tedirginlik ve gerginliğin azalmasını, barış düşmanlarının, savaş kışkırtıcılarının gerici silahlarını kıracaktır. Dünya savaşlarını, işçi sınıfının öncülüğünde, tüm emekçi katmanların, «barışı koruma» savaşımı, önliyebileceği doğal bir gerçektir. Bunu gerçekleştirmekte; işçi sınıfı öncülüğünde tüm demokratik güçlerle anti-emperyalist mücadele platformunda birleşme gereğini dayatıyor. Ve bu platformda, TÖB-DER'inde yeri vardır.

Dimitrov'un dediği gibi, «Barışın korunması, kapitalist düzenin temellerini yıkmakta, sosyalizmin zaferini çabuklaşlaştırmaktadır.»

BARIŞ; UĞRUNDA SAVAŞTIĞIMIZ BİR AMAÇTIR

OYA BAYDAR

Barış insanlığın en eski özlemi, en eski rüyası. Ama, barışın bir hayal olmaktan çıkıp evrensel planda gerçekleşme umudunun belirebilmesi, bunun ilk adımlarının atılabilmesi için, sömürünün ortadan kalktığı, işçi sınıfının iktidarı aldığı bir sistemin kurulması ve giderek güçlenip yaygınlaşarak, dünyanın üçte birini kapsaması gerekti.

Barış düşüncesinin, barış umudunun somutlaşmasına, gerçekleşmesine doğru atılan adımların, sosyalizmin kurulup güçlenmesiyle, uluslararası işçi sınıfı hareketinin gelişmesiyle, halk kurtuluş savaşımlarının zaferden zafere koşmasıyla aynı döneme düşmesi, uygun adım ilerlemesi, basit bir raslantıdan mı ibaret? Kuşkusuz «hayır».

Barış, sosyalizmin özünde olan birşey; sömürünün kalktığı bir düzenin ayrılmaz bir parçası ve kaçınılmaz bir sonucu. Bazılarının sandığı gibi, sloganlaştırılmış bir kavramdan ibaret değil.

BARIŞ VE SOSYALİZM AYRILMAZ BİR BÜTÜNDÜR

İnsanlar, çağlar boyunca savaştılar. Sınıflı toplumlara geçilmesiyle birlikte savaşlar gitgide daha acımasız oldu. İlkel toplumlarda, hatta ilk sınıflı toplumlarda görüldüğü gibi, sadece savaşçıların işi olmaktan çıktı. Sömürünün en «ince» ve en «amansız»ının toplumu olan kapitalist toplumda savaş «topyekûn» ve amansız bir nitelik kazandı. Savaşın, saldırının, sömürüye, sınıf egemenliğine bağlı özü, emperyalizm çağında, bütün maskeleri sıyırarak ortaya çıktı. Milyonlarca insanın hayatına, sağlığına, mutluluğuna kasteden, birkaç kuşağı adeta diri diri toprağa gömen Birinci ve İkinci emperyalist paylaşım savaşları emperyalist ülkelerin sömürücü egemen sınıflarının, dünyayı, dünyanın hammadde kaynaklarını elde etme, paylaşma savaşlarıydı. O savaşlara, emperyalist ülkelerin egemen güçleri ve işçi sınıfına ihanet eden sosyal şovenleri karar verdi. Savaşta ölenler, herşeylerini kaybedenler ise emekçiler oldu; mazlum uluslar oldu; saldırıya uğrayan anavatanlarını kahramanca savunan sosyalist ülke halkları oldu.

Bir yandan, emperyalist saldırganlığın diyalektik bir süreç içinde kendi zıddını doğurması, yani dünyanın dört bir bucağında, halkların, ulusların, emperyalizme ve sömürüye karşı mücadelelerini hızlandırmaları ve emperyalizme yeni yeni darbeler vurmaları; bir yandan ve başlıca, Birinci emperyalist paylaşım savaşında tek ülkede başarıya ulaşan sosyalizmin, İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonucunda yeni yeni ülkelerde de zafer kazanarak bir sistem haline gelişi, dünya koşullarında büyük değişiklikler yarattı. Emperyalist ülkelerin, savaşların en zalimini, en acılısını yaşamış emekçi halkları, egemen güçlerin bütün savaşçı, şoven, kışkırtıcı politikalarına ve propagandalarına rağmen, barışa, her zamankinden daha fazla özlem duymaya başladılar. En önemlisi de, bir defada yüzbinleri öldürecek silahların yapımına imkan veren teknolojik gelişme, sosyalist sistemin gelişmesi ve her geçen gün güçlenerek yıkılmaz bir kale haline gelmesiyle birleşince, zaten her yanından yara almakta olan emperyalist mihrakların yeni büyük savaşlar çıkarma hevesleri kursaklarında kalmaya başladı.

Güç kullanarak değil, topyekûn katliamlarla değil, ama tarihin önüne geçilmez, engellenmez yasalarından aldığı güçle ve zorunlu bir gelişmeyle, dünya egemenliğinin ve insanlığın geleceğinin «sosyalizmde» olduğu açık seçik ortaya çıktı. Bu durumda, emperyalizm ve gericilik, dünyada mevzii, yerel savaşlar çıkararak varolabileceğini, can çekişmesini biraz daha uzatabileceğini, kan emici silah tekellerini bir süre daha yaşatabileceğini kavradı. Bugün. yaptığı budur.

Başlangıçta, sosyalist ülkenin ve giderek sosyalist sistemin varlığı emperyalist dünya açısından yeni bir savaş nedeniydi. Sosyalizmin kazandığı güç, emperyalizmin savaş iştahını kursağında bırakarak barışın teminatı olmaya başladı. Öte yandan, çağdaş savaşların temeli: sömürü, sınıf egemenliği, emperyalist paylaşım emelleri olduğundan, sömürünün, sınıf egemenliğinin, üretim araçlarının özel mülkiyetinin bulunmadığı bir düzende «savaş» için neden kalmadığı anlaşıldı.

İşte sosyalizmin barıştan ayrı olmadığı düşüncesi bu anlama gelir. Sosyalistler, bu yüzden barışın şaşmaz ve yılmaz savunucuları ve mimarlarıdır. Çünkü, sosyalist düzende savaş: sömürü, sınıflar ve üretim araçlarının özel mülkiyetiyle birlikte, kendiliğinden ortadan kalkar.

Bugün, sosyalist sistemin uluslararası planda temel politika ve sloganının «barış» olmasının başlıca nedeni budur.

BARIŞ KONUSUNDA GOŞİST YANILGILAR

Dünya Barış gününün kutlanacağı şu günlerde, barış konusundaki evrensel yanılgıların Türkiye'deki uzantılarına da kısaca değinmekte yarar var

«Nerede hareket, orada bereket» goşist yanılgısının egemen olduğu kanatlar, tıpkı kaynaklandıkları mihraklar gibi, Türkiye'de de, sosyalist sistemin evrensel sloganı haline gelen «barış»ın anlamını tahrif etmeye ve **barış** eşit **pasifizm** yanılgısını yaygınlaştırmaya çalışıyorlar Bunlar sosyalist sistemin, «barışçı yanyana yaşama», detant gibi ilkelerine karşı çıkıyor, bunları kendi daracık açılarından yorumlayarak sosyalist sisteme cephe alıyor, ve savaş kışkırtıcılığında, emperyalist güçlerle birleşiyorlar. Goşist yanılgıların taşıyıcıları, evrensel «barış» sloganının asla pasifizm ile eş anlama gelmediğini anlamak istemiyorlar Ulusal kurtuluş savaşlarına en büyük yardım ve desteğin sosyalist sistemden geldiğini ve fazişme karşı ikinci dünya savaşında en yiğit 20 milyon evladını kaybeden ülkenin SSCB olduğunu görmezlikten geliyorlar. Bunlar, faşizme karşı emperyalizme karşı, sömürüye karşı en amansız savaşı sosyalistlerin verdiği gerçeğine gözlerini kapıyorlar.

İnsanlığı yıllarca geriye götürecek, sosyalizmin kuruluşunu ve dünya ölçüsünde yaygınlaşmasını engelleyecek, insanlara sonsuz acılar getirecek savaşların amansız düşmanı olan sosyalistler, sosyalizmin zaferi, faşizmin ve sömürünün yenilgisi, bağımsızlık savaşlarının yükselmesi yolundaki en yılmaz savaşçılardır. Bu anlamda, ne «barış», ne de «silahsızlanma» sloganları, pasifizmin sloganları değildir. Sosyalistler **barış** için **savaşmayı** en iyi bilenlerdir.

Barış konusunda bir başka bilinçli- bilinçsiz yanılgı da, genel, evrensel barışı sınıf mücadelesini reddeden ve işçi sınıfını burjuvaziye teslim etmek demek olan «sosyal barış» la doğan yanılgıdır. Enternasyonal barış amacı, barış umudu ve barış kavramı, burjuvazinin yutturmacası olan «sosyal barış» tan tümüyle farklıdır, hatta bir anlamda onun zıddıdır. Çünkü sosyal barış adı altında sürdürülmek istenen sınıf uzlaşmacılığı, her çeşit şovenizme elverişli bir ortam yaratarak savaş tehlikesini sürekli artırır; sömürünün ortadan kalkmasını geciktirerek, sömürünün ortadan kalktığı bir toplumun ayrılmaz parçası olan gerçek barışı geciktirir.

Çağımızda ilk defa, **barış için savaşım**, yeryer savaş ve kan içinde bile verilse, hedefine doğru emin adımlarla yürüyor. Bu gidişin sağlam desteği ve teminatı, bir yanda sosyalist sistem ve uluslararası işçi sınıfı hareketi, öte yandan halk kurtuluş hareketidir.

Dünya barış günü, tüm ilericilere, yurtseverlere, sosyalistlere, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşçılarına, dünyanın bütün analarına ve çocuklarına, bütün gençlere, o güzelim barış hedefine varmak için canlarını vermekten çekinmeyenlere kutlu olsun

1 EYLÜL DÜNYA
GENÇLİK VE B

Barış savaşçısı
NAZIM HİKMET

1 Eylül tarihi birçok şeyler ifade edebilir ülkeler için. Örneğin bazı ülkelerde, ilkokul çocuklarının uzun sürecek bir öğrenim yılına başladıkları, sabahın erken saatlerinde sokakları şenlendirdikleri gündür. Güney yarımküresinde insanlar ilkbaharı yaşarlarken, aynı anda kuzeyde köylülerin hasat zamanıdır.

Tüm bunlar, 1 Eylül'ün 37 yıl öncesinin gerçeğini, yeryüzüne 50 milyon ölü, kayıp, yıkım getiren savaşın başlangıç günü, Nazi Almanyasının panzerlerinin ilk Polonya sınırlarını geçtikleri günün yıldönümü olduğu gerçeği kadar anlamlı olamaz, eğer ki o gün savaşta ölenlerin anısına, yıkılan yakılan tohumlar, tarlalar anısına, böyle bir şeyin bir daha olmaması için, Uluslararası Barış Günü seçilmişçe; ve her ülkede milyonlarca insan tarafından aynı anda, barış içinde, sömürüsüz bir dünya dileğiyle kutlanıyorsa.

1 Eylül 1939'da saldırıya geçen emperyalist-faşist güçlerdi, ama artık, savaş sonrasından bu yana hergün gelişen, güçlenen barışçı güçler her türlü emperyalist saldırıya, faşizme ve gericiliğe karşı koyacak, bu tür girişimleri geriletecek güce eriştiler günümüzde. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, dünya sosyalist sisteminin güvencesini yanlarında duyan barışçı güçler, 37 yıllık savaşımlarının en meyva dolu girişimlerinden birini, 35 ülkenin katılımıyla, Helsinki'de gerçekleştirilen Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansında elde etti, ve tüm güçleriyle alınan kararları yaşama geçirme çalışmalarını yürütüyor.

ABD Cumhurbaşkanının resmi belgelerde kullanımını yasaklatmasına, Pekin çevrelerinin «her kuşak kendi döneminin savaşına bağımlıdır», «üçüncü dünya savaşı önlenemez» yaygaralarına karşın gittikçe daha büyük yığınlarca benimsenen ve desteklenen «Detant» kavramı gün geçtikçe kendine milyonlarca taraftar buluyor. Bu sözcük Pentagon ve Pekin savaş kışkırtıcılarının önleyemeyeceği biçimde, sınır, engel tanımazca halkları sarıyor. Uluslararası ortamda, «Detant» sözcüğünde ifadesini bulan «yumuşama» değişik toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşama ilkesinin günümüzdeki uygulanma biçimidir.

Emperyalistlerin, uluslararası tekellerin siyasi sözcülerinin, barış içinde birarada yaşama politikasından neden korktuklarını anlamak için şöyle bir yakın geçmişe bakmak yeter; ayrıca bu geriye bakış tüm ilericilere, yurtseverlere neden detantı ve barışı savunmaları gerektiğine somut birer örnek olacak. Bazı ülkelerdeki güçlükler, engellemeler, kalıcı olmayan başarısızlıklara rağmen uluslararası detantın dünyadaki genel gerilimi azalttığı, devrimci sürecin ilerlemesini elverişli kıldığı, herkesce bilinen bir gerçektir. Helsinki toplantısı ile ilgili çalışmalarla birlikte tüm Avrupayı kapsayan bir güvenlik sistemi oluşmaya başladı, Angola, Mozambik gibi ülkeler çi sınıfı önderliğinde verilen toplumsal kurtuluş savaşımlarını sindirmek amacıyla hayali bir «soğuk savaş» umacısı uydurmuşlardır. Uluslararası alanda, NATO, CENTO, SEATO gibi askeri saldırgan paktlar kurmuşlar, git gide hızlanan bir silahlanma yarışı içine girmişlerdir. Kore'den İran'a, Vietnam'dan Küba'ya birçok komplolar, karşı devrimler, saldırganlıklar düzenlemişlerdir Uluslararası durumun, dış ilişkilerinin ülkelerin iç politikalarına yansıması sonucu demokrat, ilerici güçler arasında bölünmeler olmuş ya da karanlık yönetimlerin baskısı, durumun elverişsizliği sonucu bu güçler birliği tam olarak sağlayamamışlardır.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin, dünyadaki tüm ilerici, demokratların alanlarda, okullarda, fabrikalarda haykırdığı en önemli belgilerden biridir. Milyonlarcası «barış» diye haykırmaktadır, çünkü;

— Dünya ilerici hareketi, varlığından beri, dünya savaşını toplum yaşamından safdışı etmeyi temel hedeflerinden biri bilmiştir.

— Emperyalizm, savaşın, askeri tehditin doğurucusudur ve işte bu nedenle barış mücadelesi anti-emperyalist mücadeleden ayrılamaz.

Pablo Neruda - Salvador Allende

emperyalizmden koptu, Küba'da sosyalist devrim zaferle sonuçlandı, dünyadaki detant sürecinin sonuçlarının, büyük derecede etkilediği Portekiz ve Yunanistan'da faşist rejimler yıkıldı, Vietnam ve diğer Çin Hindi halklarının bağımsızlık savaşımları başarıya ulaştı ve bu ülkeler sosyalizme geçiş için koşullar yaratma çabalarındalar, Varşova andlaşması üye devletleriyle, NATO üyeleri arasında gittikçe belirginleşen bir yumuşama göze çarpıyor. 1970'lerde, başını sosyalist ülkelerin çektiği barışsever güçlerin kararlı savaşımları ve sonuçları dünya devrimci sürecini olumlu olarak etkiliyor; kısaca söylemek gerekirse toplumsal ve ulusal kurtuluş hareketleri, barış içinde birarada yaşama koşullarında gelişmekte.

II. Dünya Savaşının ardından emperyalistler, anti-faşist cephenin zaferinin dünya üzerindeki olumlu etkilerini yoketmek, ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak, kapitalist ülkelerde iş-

— Yeryüzündeki milyonlarca kişinin yaşama hakkı için mücadele etmek, tüm halkların toplumsal ilerlemesi için savaşmak demektir.

— Silahlanma, insanlığın pek çok önemli sorununun çözümlemesinde kullanabilecek olan büyük soyut ve somut kaynakları yutmaktadır.

— Barış içinde birarada yaşama, sosyalizmin kapitalist düzene üstünlüğünü kanıtlamayı sağlayan tüm uluslararası koşulları yaratmaktadır.

Dünyadaki gerici güçler, gün geçtikçe gelişen barış içinde birarada yaşama politikasına karşı saldırılarda bulunmaktadırlar. Sağ çevreler bu politikanın «Moskova-komünizm hakimiyeti» olduğunu ileri sürmekte, maocu ve goşistler ise «revizyonizm» suçlamasında bulunarak sınıf savaşımının terkedildiğini ileri sürüp, barış içinde birarada yaşama politikasını gözden düşürmeye çalışmaktadırlar. Maocular ve «sol» maceracılar daha da ileri giderek, dünya devrimci sürecinin hız-

TEKNİK ELEMANLAR VE BARIŞ SAVAŞIMI

KEMAL DAYSAL
TÜTED İST. ŞB. BŞK.

1 Eylül'de dünya barış günü kutlanacak. Dünya sosyalist sisteminin başını çektiği barış politikası tüm ilerici güçlerin desteğini kazanıyor. Bu haklı istem onları işçi sınıflarına yaklaştırıyor, kenetlendiriyor. Çünkü işçi sınıfı ve ilerici güçler, barış için verilen mücadelenin emperyalizme, gerici güçlere ve sömürüye karşı mücadeleden ayrı olmadığını somut olarak görüyorlar. Böylece savaşı, kronik olan ekonomik bunalımının emniyet sübapı olarak gören emperyalizmin, savaş kışkırtıcılığı havada kalıyor. Emperyalizm ve uluslararası gericilik önemli ölçüde manevra alanlarını kaybediyorlar.

Uluslararası düzeyde bu mücadele sürerken, ülkemizde de barış mücadelesi bağımsızlık ve demokrasi savaşının ayrılmaz bir parçası olarak gelişiyor, güçleniyor. Tüm ilerici güçler, demokratik kitle örgütleri, işçi sınıfı önderliğinde verilen bu savaşımın içinde yer alıyorlar. Böylece barış mücadelesi sınıfsal bir öz ve içerik kazanıyor.

Teknik elemanlar olarak bu savaşımda bizlere önemli görevler düştüğünün bilincindeyiz. Bunun iki önemli nedeni vardır.

1 — Bilim ve teknikteki gelişmeler, teknik elemanların emeklerini doğrudan üretim zinciri içerisine katmıştır. Onları işçi sınıfının kopmaz ve kararlı bir müttefiki haline getirmiştir. Kendi özgün sorunlarının işçi sınıfının geniş katkısıyla ve toplumsal mücadeledeki başarısıyla çözüme ulaşacağının bilincinde olan teknik elemanlar, doğaldır ki, işçi sınıfının başı çektiği bağımsızlık demokrasi ve barış savaşımının kararlı savunucuları olacaklardır.

2 — Teknik elemanlar yapıcı ve yaratıcı insanlardır. Bilgi ve becerilerinden gelen bu niteliklerini savaşsız ve sömürüden arınmış bir ortamda halkının mutluluğu için kullanmak isterler. Bu sosyal rollerinden ötürü, emperyalist tekellerin, gerici güçlerin kendi sınıf ve sömürü çıkarları uğrunda kışkırttıkları savaş çığlıklarına karşı barışı savunurlar. Emeklerinin silah tekelleri tarafından sömürülmemesi, uluslararası gerici güçlerin kasalarına akmaması için işçi sınıfı eksenl etrafında kenetlenirler. Genel silahsızlanmadan, dünya barışından yana mücadele verirler. Bilim ve teknikteki yaratıcılıklarını, insanları öldürmek için değil, onlara daha mutlu gelecek sağlamak için kullanmak isterler.

Teknik elemanların demokratik kitle örgütü olan TÜTED bütün bunların bilincinde olarak, işçi sınıfı önderliğinde verilen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin, barış ve özgürlük savaşımının içinde yer alıyor. Tüm olanaklarını kullanarak daha geniş bir şekilde yer almaya devam edecektir.

BARIŞ GÜNÜNDE BARIŞ SAVAŞIMI

T.B.Ö.K.

lanmasını genel bir dünya savaşından beklemekte, buysa dünyadaki ilerici güçleri böyle bir durumun ortaya çıkmasını beklemek gibi pasif bir role itmeye kadar götürmektedir.

Barış içinde birarada yaşama mücadelesinin temel amacı, tekelci sermayenin en saldırgan ve en gerici gurupları ile savaşmaktır. Bu nedenlede bu politikanın en belli başlı düşmanları, temelde savaş sanayine bağlı teekler ve siyasi temsilcileridir.

Barış içinde birarada yaşama sosyalizmle kapitalizm arasındaki sınıf mücadelesini ortadan kaldırmaz, yalnızca uluslararası düzeyde silahlı çatışmaya dönüşmesini saf dışı eder, bunu amaçlar. Barış içinde birarada yaşama politikasının kapitalist ülkelerdeki toplumsal huzursuzlukları ortadan kaldıracağını, «sınıflararası barışı» getireceğini sananlar büyük yanılgı içindeler; çünkü devrimci sürecin gelişimi kaçınılmazdır, bu süreçse emperyalizmin toplumsal ve ekonomik temelinden kaynaklanmaktadır. Barış

ise bu sürecin gelişimi için elverişli olanaklar hazırlar.

Bazı «kesin devrimciler», savaşı devrimi hızlandırıcı olarak görenler, devrimin amacının yaratıcılık olduğunu unutuyorlar. «Modern bir termo-nükleer savaş, devrimin adlarına gerçekleştiği emekçi kitlelerin çok büyük bir kısmının imhası anlamına gelecektir; tarihte daha önce hiç görülmemiş bir biçimde üretim güçlerinin yıkımına yol açacak, insan uygarlığını çok gerilere iteleyecek, sosyalist toplumun kuruluşunun maddi koşullarını çok büyük bir ölçüde alt düzeye indirgeyecektir.»

Barış savaşımı, ulusal kurtuluş hareketlerinin de gelişimini kolaylaştırır. Her şeyden önce, yönlendirici gücün barışçı politika olduğu dünyada, emperyalistlerin gelişmekte olan ülkelerin içişlerine müdahalelerinin karşısına ciddi engeller çıkar. Bunu, dünya devrimci sürecinin bir parçası olan ulusal kurtuluş hareketlerinin son zamanlarda ki atılımlarında gözleyebiliriz; emperyalizm «barışçıl» yapıya kavuşmamış, sadece toplumsal güçler dengesi sosyalizm ve barış lehine değişmektedir. Ulusal kurtuluş mücadeleleri karşı devrim ihraçlarıyla durdurulamamakta, bu tür girişimlerin karşısında güçlü sosyalist sistem bulunmaktadır. Sosyalist ülkelerin yardımları, siyasal mücadele yöntemleri ve silahlı mücadele ulusal kurtuluş savaşlarını emperyalizm karşısında yenilmez bir güç haline getirmiştir.

Barış için mücadelenin yarattığı Detant koşulları, ulusal egemenliği güçlendirme ve yeni sömürgecilik karşısına ekonomik bağımsızlığı gerçekten isteyen güçlerin birliğini ve mücadelesini kolaylaştırmıştır.

İki karşıt sistemin halkları, çalışanları arasında acımasız ilişkilerin gelişmesi, sosyalist ülkelerdeki üretim ilişkilerinin niteliğinin kapitalist ülkelerin emekçileri tarafından daha somut olarak görülür olması, uluslararası detant koşullarında sosyalizmin üstünlüğü kanıtlamayı sağlayan olgulardır.

15 Kasım 1945'te Londra'da kurulan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF) daha soğuk savaş döneminde, 1948'de milyonlarca genci kucaklayan bir barış kampanyasına başladı. Dünya gençlik ve öğrenci hareketi Kore'de Amerikan saldırısına, Çin hindindeki sömürge savaşlarına karşı kampanyalar yürütmüş, 1950 Stockholm çağrısına aktif olarak katılmış, silahlanmaya karşı gösteriler düzenlemiş, Küba, Vietnam gençliğiyle dayanışmalar yürütmüştür. Avrupa'da güvenlik için mücadele, DDGF'nin eylem programının en önemli maddesidir. Gençlik, Helsinki Konferansı'nın toplanması, alınan kararların hayata geçirilmesi, 1975 Stockholm Çağrısı için katılımlarda bulunmaktadır.

Ülkemizde de ilerici, yurtsever gençliğin birinci görevi dünya'da gençlik ve öğrenci örgütlerinin yürüttüğü bu kampanyalara aktif dayanışma göstermek, kamuoyu hazırlamak ve barış politikasının önemini heryerde ve herkese karşı vurgulamaktır.

ÇÜNKÜ, bu politikanın amacı, çökmekte olan kapitalizmle, geleceğin toplumsal düzeni arasında kaçınılmaz mücadeleyi savaşa başvurmadan ve her ülkenin egemenlik ve sınır dokunulmazlığına saygı göstererek sürdürmektir.

ÇÜNKÜ, bu politika, devrimci güçlerin emperyalizme karşı baskı ve sömürüye karşı savaşımının gelişmesi için daha elverişli bir ortamın yaratılmasına katkıda bulunmaktadır.

ÇÜNKÜ, bu politika, çağımızın temel çelişkisinin emperyalizm tarafından önerilen askeri, savaşçı, karşı-devrimci çözümüne karşı tüm ilerici, yurtseverler tarafından önerilen seçenektir.

Başta DDGF ve UÖB olmak üzere, dünyadaki milyonlarca genç tarafından sürdürülen barış mücadelesini desteklemenin, ve bu mücadeleye dayanışma göstermenin bir görev olduğunu bilen biz Türkiyeli ilerici yurtseverlerin istemleri şunlardır:

— Dünya Silahsızlanma Konferansı biran önce toplanmalıdır.

— Helsinki'de yapılan Avrupa Barış ve İşbirliği Konferansında alınan kararlar hayata geçirilmelidir,

— Nükleer silahlanma yarışı durdurulmalı ve her yerdeki nükleer denemeler yasaklanmalıdır,

— Avrupa ve dünyanın çeşitli yerlerinde yabancı üs ve askersiz, barış ve işbirliği bölgeleri oluşturulmalıdır,

Gençlik ve Savaş!...

— Devletler arasındaki ekonomik işbirliği, halkların eşitliğine, devletlerin ulusal egemenliklerine saygı, karşılıklı yarar ilkesi ışığında yürütülmelidir,

— Her halkın ve her insanın hak eşitliğine tamamen saygılı olarak, tüm halklar arasında kültür, bilim, teknik, eğitim, haberleşme ve insani ilişkiler geliştirilmelidir,

— Gençlik üzerindeki militarist, şövenist, ırkçı propagandaya son verilmeli, kapitalist ülkelerdeki gençlerin demokratik savaşımına konulan sınırlandırmalar kaldırılmalıdır.

KADINLAR VE BARIŞ SAVAŞIMI

BERİA ONGER
İKD GENEL BŞK.

Barışın savunulması, silahlanma yarışının önlenmesi, halklar arasında kardeşlik ve dostluğun geliştirilmesi, kısacası insanlığın ebedi umudu savaşsız bir dünya yaratılması savaşımı yalnız kadınları değil tüm insanlığı ilgilendiren bir davadır.

Kadınlar, ana olarak, eş olarak, kardeş olarak savaşların tarif edilemiyecek acılarını derinden hissederler. Kadınlar sadece ölümlerden arta kalan acılara katlanmakla kalmayıp, aynı zamanda savaş artığı yıkıntı, açlıkla ve sefaletle yaşama mücadelesinde en çok ezilenlerdir. Kadınlar ve çocuklar bu yönüyle savaşın en masum kurbanlarıdır. Hele çocuklar... Üstelik günümüz koşullarında topyekün bir savaşın cephe ve cephe gerisi bir ayrımın yapılamadığı ortamda... Geriliğin ve faşist güçlerin bu savunmasız insanlara ne denli insafsız davrandığını en son örneğini bütün dünya Tel Zaatar Filistin mülteci kampında gördü. Bugün bile yanıbaşımızda, her gün yüzlerce kadın ve çocuk katlediliyor. Savaşlar, artık dünya çapında değil ama lokal olarak sürüp gidiyor. Bugün için bir dünya savaşının önlenebilmesi, barıştan yana güçlerin gelişmesinde ve halkların barış mücadelesinin yeni kazanımlar elde etmesinde aranmalıdır. Barış için mücadelede diğer bir önemli konu ise şudur: Barışı savunmak sadece savaşlara karşı çıkmak değildir. Ayni şekilde savaş hazırlıklarına ve silahlanma yarışına karşı çıkmak demektir. Pek çok gelişmekte olan ülkede olduğu gibi, Türkiye'de de silahlanma harcamaları, verilen rüşvetler ve şövenist propagandayla teşvik edilen silahlanma yarışı, emekçi halkımız için ağır bir yüktür. Silahlanmaya ayrılan paralarla neler yapılabileceğini ortaya koyduğumuz zaman, bu yarışın kimlere yaradığını ve neye mal olduğunu daha iyi görebiliriz. Yine ülkemiz için söylersek, bütçemizin % 40'ı savunma giderlerine ayrılırken eğitim harcamaları % 2 tutulmuştur. Şu sıralarda satın alımı düşünülen savaş uçaklarından bir tanesinin fiyatı 75 milyon Türk lirasıdır. Türkiye bu uçaklardan 205 adet satın almak istiyormuş. Bir savaş uçağını «çevirsek ete, ekmeğe, okula, hastaneye, yeni iş yerlerine ve çocuk yuvalarına bir bir,» nice hastane, okul, fabrika, yurt, yuva, kreş parasının ölüm tüccarlarının cebine aktığını göreceğiz.

Barış için mücadele, her zaman demokratik kadın hareketinin ana belgilerinden olmuştur. Kadınlar, özellikle II. Dünya savaşından sonra barış mücadelesinde daha yığınsal ve aktif olarak yer almışlardır. Dünya barış hareketi ile demokratik kadın hareketi arasındaki bağlar oldukça sıkı ve içtendir. Barışı sadece istemek yetmez, barış için mücadele edilmelidir.

TÜRKİYE – AMER

M. BURHAN SEZER

Türkiye-ABD ilişkileri hiç şüphesiz karmaşık ve çok yanlı bir süreç. Ancak özünde, fabrikada, tarlada, büroda çalışan herkesin kolayca anlayacağı kadar da basit. Zira bu ilişkiler her iki ülkenin de iç politikalarının yansımasından başka birşey değil. Ancak kapitalist ve emperyalist ülkelerde, egemen sınıflar dış politikayı her zaman iç politikadan ayrı bir olgu gibi göstermeye özel çaba harcamışlardır. Oysa tartışmasız kabul etmek gerekir ki dış politika, iç politikadan farklı ve ayrı değildir. Bütün devletlerin dış ve iç politikaları aslında bir bütünün parçalarıdır ve aynı hükümet tarafından uygulanır. **«Dış» diye adlandırılan politikanın kökleri ülke içinde ve içteki çıkarlardadır.** Bir başka deyişle, dış politikanın hangi sınıflar yararına düzenlenip yürütüldüğüne bakmak gerekir.

Konuya bu açıdan bakıldığında 1800 yıllarında başlayan ve günümüze kadar uzanan Türkiye-ABD ilişkileri daha net anlaşılabilir.

İlişkilerin bir yanında yer alan Amerika açısından mesele çok net:

ABD, 1800'lerden bu yana dünyada ve Türkiye'de gelişen toplumsal olaylara paralel olarak dış politika stratejisini ve bu stratejiye uygun olarak taktiklerini değiştirmiş olabilir, fakat emperyalist bir ülkenin asıl amacı olan sömürgeci ve yayılıcı karakteri asla değişmemiştir.

ABD, Türkiye ile olan ilişkilerinde şüphesiz özel bir politika gütmüş değildir. Amerika'da iç politikada egemen olan emperyalist burjuvazi, kendi çıkarlarına yönelik, emperyalizmin dünya çapındaki ekonomik sömürüsünü genişletmek, en azından koruyabilmek için başka ülkelerde ne yaptıysa, Türkiye'de de onu yapmıştır. Kısacası, ekonomik, politik, askeri, kültürel ve ideolojik planda adım adım ilerlemiştir.

İlişkinin diğer yanında yer alan Türkiye için de, bazı dalgalanmalar olsa bile, konu yine net ve açık:

Osmanlı İmparatorluğu döneminde başlayan ilişkiler, Ulusal Kurtuluş savaşının sıcak günlerinde geçirdiği kısa bir yalpalamadan sonra tekrar eski yörüngesine girmiş, sömürü temeli üzerinde —tabii bir üst düzeyde— tekrar uyum sağlanmıştır. Burada sözü edilen «uyum,» hiç şüphesiz ABD'de iktidarda olan emperyalist burjuvazi ile Türkiye'de iktidarda olan emperyalizmin yerli işbirlikçileri arasındaki uyumdur.

Bağımsızlık savaşından sonra iktidara en azından ortak olan burjuvazi, uluslararası planda açık bir tercihle kapitalist entegrasyona tabi olmuş, askeri, politik, ekonomik, kültürel ve ideolojik bağlantılarla emperyalizmin etki alanı içinde, ona bağımlı bir ülke durumuna düşmüştür.

İLK ANLAŞMA
İLK BAĞIMLILIK

Türkiye ve Amerika arasındaki ilk ilişkiler, 1830 yılında imzalanan ve aleyhimizde açık hükümler taşıyan bir ticaret anlaşması ile başlamıştı. Anlaşmanın birinci maddesi Amerikan gemileri ve Amerikan tüccarlarına «en ziyade müsaadeye mazhar millet» hakkını tanıyor, dördüncü maddesi de Osmanlı ülkesindeki Amerikalılara kapitülasyon ayrıcalıkları veriyordu. Amerika kopardığı ayrıcalıkları oldukça geniş yorumluyor, Osmanlılara tipik bir yarı-sömürge muamelesi yapıyordu.

Kunuri'de, ABD emperyalistleri için savaşan Türkiyeli askerler siperlerde...

Osmanlı İmparatorluğunun 1. Dünya savaşına girdiği dönemde Amerika, çağın koşullarına uygun bir emperyalizm uygulamasına başladı. 1918'de batı dünyasında her devlet adamı gözlerini Osmanlı İmparatorluğunun topraklarına dikmişti. ABD Başkanı Wilson da Osmanlı toprakları hakkında planlar kuran mimarların başında gelmekteydi. 1919'da toplanan Paris Barış Konferansında, «Amerikan Mandacılığı» fikri resmen ortaya atıldı. Ancak Amerika bir yandan da esnek bir politika güdüyor, Türkiye işgal altında kalsa da, bağımsız da olsa veya manda altına girse, kendi pozisyonunu sağlama bağlıyordu.

Galip gelen emperyalist ülkeler savaş sonrasında «dünyayı paylaşırken» İstanbul da işgal edilmişti. Bu işgale Amerika da katılmıştır. Daha çok boğazlardaki zırhlılarla kendini gösteren ABD işgal kuvvetlerinin temel üç görevi vardı:

— **Ticari alanlar başta olmak üzere, ABD'nin çıkarlarını korumak,**

—**Anadolu'daki gelişmeleri izlemek ve onları kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde etkilemeye çalışmak,**

— **Karadenizin kuzeyinde, devrimin yeni başarıya ulaştığı Rusya'da gelişmeleri izlemek ve müdahale imkanları aramak.**

Amerika bu yollarla bir yandan Anadolu'da boy atan Ulusal kurtuluş hareketini kontrol altına almak ve bu arada bazı ticari imtiyazlar koparmak isterken, öte yandan da Karadenize savaş gemileri yığıyordu. Dünyanın ilk sosyalist devletine karşı, Denikin ve Wrangel gibi, Çarlığın ve uluslararası gericiliğin adamlarını destekleyen ABD zırhlıları, Eylül 1922'de İzmir'e de gelecek bu kez emperyalizmin maşası yenik Yunan generallerinin tahliyesine yardımcı olacaktır.

LOZAN VE SONRASINDA
ABD İLİŞKİLERİ

Ulusal Kurtuluş Savaşının başarısından sonra toplanan Lozan Konferansında ve ABD temsilcileri kendi çıkarlarının korunmasında, taviz vermeden, ısrar etmişlerdir. **Amerika'nın ulusal bir hükümete karşı çıkarak Osmanlılardan kalan kapitülasyonların sürüp gitmesini ısrarla savunması kimsenin unutmaması gereken bir gerçektir.** Kısacası Lozan'da Türk-Amerikan görüşleri taban tabana zıttı. Bu zıtlığın hiç şüphesiz maddi temeli vardı ve o da ulusal hükümetin niteliği idi. Kapitülasyonların kaldırılması, yabancı sermayeye karşı daha dikkatli davranma, dış borçlanmalara son verme ve yabancı şirketlerin yavaş yavaş yurt dışına çıkarılmaları, Kemalist Türkiye'nin aldığı ekonomik bağımsızlık tedbirleriydi. Bu iç politikada dışarıya yansıdığında, emperyalist Amerika elbette hoşnut kalmayacak ve Lozan'ı «uygar uluslara onursuzluk getiren anlaşma» olarak niteleyecektir.

Ulusal Kurtuluş Savaşında öncülük yapan ulusal burjuvazi, çeşitli nedenlerle, en önemlisi Sovyet devriminin etkisiyle, önceleri kendi dar sınıf

çıkarlarını aşarak emekçi sınıfların çıkarlarını kapsayan görüşlere zaman zaman yer vermişti. Ancak savaşın başarıya ulaşmasından sonra çok kısa bir süre tek başına iktidara gelen ulusal burjuvazi, mücadelenin sıcak günlerinde benimsediği ideolojik mevzilerden hızla geri çekilmeye başladı. Toplumu değiştirme çabaları üst yapı kurumlarını aşamıyor, devrimcilik iktidarın sınıf yapısının değiştirilmesi biçiminde anlaşılamıyordu. «Küçük burjuva kadro» ülkede belirgin olmayan sınıf farklılığını küçümsüyor, birgün bu farkların nasıl keskinleşeceğini göremiyordu. Nitekim zaman geldi bu farklar ağır bastı. Devlet, toprak ağası, tüccar, ithalatçı ve müteahhitlerin etkisi altına girdi. Bir yanda devletin yardımı, öte yanda 2. Dünya savaşının yol açtığı mal kıtlığı ve fiyat artışları Türkiye burjuvazisini palazlandırdı. Ancak bu sınıf hala küçük çapta üretim endüstrisine egemen olan güçsüz bir sınıftı. Ve bu yabancı büyük kapitalistlerin içteki temsilcileri olma rolüne hazırlanıyordu.

Tabii bütün bu gelişmeler bir gecede olmadı. 1923 İzmir İktisat Kongresinden başlayarak, Türkiye'nin NATO'ya girmesine kadar uzanan bu dönemin ilk aşamasında yani 1923-1930 yıllarının genel özelliği, özel teşebbüse önemli bir yer verilmesi ve devletin bir iki alan dışında ekonomik hayata pek az karışmasıdır. Tüccar, esnaf ve politikacıların egemen oldukları İş Bankasının kuruluşu, özel kişilere petrol çıkarma hakkı veren yasa, Teşvik-i Sanayi kanunu ile özel teşebbüse tanınan himaye ve ayrıcalık, hep aynı dönemin ürünleriydi.

Yine aynı dönemin ikinci aşaması yani 1930-1939 yılları CHP'nin «devletçilik» anlayışı ile başlar. Ancak bu öylesine bir devletçiliktir ki, devletin elindeki tüm fabrikaların özel sektöre devri için yollar arandı duruldu. Demiryolu yapımı, tütün ve ispirto tekelleri dışında diğer tüm sahalar özel sektöre bırakıldı. Bu dönemde devletçilik, burjuvazinin palazlanmasını, onun tekelcilik doğrultusunda ve giderek iktidarın esas egemen gücü haline gelecek biçimde gelişmesini sağlayacak «fidelik» oldu.

Bütün bu gelişmelerin doğal sonu olarak ülke endüstrileşememiş, ağır sanayi kurulamamıştı. Türkiye'yi kalkındıramayan egemen sınıflar yüzlerini Batı'ya çevirerek emperyalist metropollerin ülke içindeki uzantıları olmaya yöneldi. Batı'ya kapılanışın ilk adımı da, Atatürk'ün ölümünden bir yıl

BAŞTA AMERİKA OLMAK ÜZERE KAPİTALİST-EMPERYALİST ÜLKELER, TÜRKİYE'NİN NATO'YA ALINMASINI KENDİ ÇIKARLARI AÇISINDAN ENİNE BOYUNA TARTIŞTIKTAN SONRA KARARLARINI VERDİLER. NATO'NUN 9. KONSEY TOPLANTISINDA TÜRKİYE EGEMEN SINIFLARI MURATLARINA ERMİŞ. NATO YILDIZI VE AMERİKAN BAYRAĞI ALTINDA YERLERİNİ ALMIŞLARDIR.

İKA İLİŞKİLERİ

NATO'DA, TÜM İKİLİ ANLAŞMALAR'DA TÜRKİYE'NİN SAVUNMASINDAN ÇOK AMERİKA'NIN GÜVENLİĞİ DOĞRULTUSUNDADIR. YURDUMUZDAKİ NATO ÜS VE TESİSLERİ KENDİ İRADEMİZ DIŞINDA, TÜRKİYE'Yİ EMPERYALİZMİN SALDIRGAN SİYASETİ GEREĞİ BİR SAVAŞIN İÇİNE, HATTA BİR NÜKLEER CEHENNEMİN GÖBEĞİNE ATABİLECEK TEHLİKELERİ BAĞRINDA TAŞIMAKTADIR.

sonra imzalanan (19 Ekim 1939) İngiliz-Fransız-Türk anlaşmasıyla atılmış oldu.

1954 yılına kadar Türkiye'nin iç politikasındaki gelişmeler, daha doğrusu başarısızlıklar, emperyalizmin güdümündeki bir iktidar için uygun koşulları yaratmıştı. Ve nihayet iç ve dış etkenler Demokrat Partiyi doğurdu. Bu tarihten başlayarak Türkiye-Amerika ilişkileri değişik boyutlarda gelişmeye başladı.

TÜRKİYE «NATO»LAŞTIRILIYOR

2. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye burjuvazisi kesin tercihini yapmış, batıya kapılanmanın sağlam dayanaklarını aramaktaydı. İşte ünlü ve üzerinde türlü spekülasyonlar yapılan «boğaz notaları» bu dönemde yerli burjuvazi için batıya kapılanmanın bahanesi olacaktı.

Bugün bile hakim sınıflar ve onların sözcüleri, NATO'yu, ikili anlaşmaları savunmak zorunda kaldıklarında, Sovyetlerin geçmişte toprak isteminde bulunduğunu, onun karşısında yalnız kalmamak için, ABD ve «batı» ile askeri ittifaklara girdiklerini söylerler. Oysa bu açıklama ve tabii gerekçesi de gerçeklere uymamaktadır.

Bir kere şunu iyi biliyoruz ki, ABD ve diğer emperyalist ülkelerle yapılan anlaşmalar, Türkiye'deki egemen sınıfların çıkarlarının ifadesinden başka birşey değildir. Sömürünün dış politikada yansımasıdır. İkinci olarak, Boğazlarla ilgili notalar, sadece Sovyetlerce değil, 2. Dünya savaşının galip ülkeleri olan Amerika ve İngiltere tarafından da verilmiştir. Sovyet notası 3. notaydı. Ayrıca Sovyet notasından bir hayli zaman önce, Amerika, Türk sularına Missouri zırhlısını yollamıştı bile. Hatta bu olaydan da önce Türkiye ile Amerika arasında, ABD'ye casusluk ve propaganda yapma olanağı veren bir anlaşma da imzalanmıştı.

Batıya yanaşmanın sonuçları olarak 1947 ve 1948 yıllarında Amerika ile imzalanan anlaşmalar ise tek kelime ile utanç vericiydi. 12 Temmuz 1947 Yardım Anlaşması ulusal kurtuluş savaşı, vermiş bir ülkeye yakışmayan, bağımsızlık kavramı ile taban tabana zıt bir anlaşmaydı. En önemli yanı ise yardımın «verilen amaçtan başka amaç için kullanılamaz» oluşuydu. Bu «amacın ne olduğuna» karar verecek olan taraf ise hiç şüphesiz Amerika oluyordu. Kanıtı hepimizin hatırlayacağı kadar taze. 1964 Kıbrıs bunalımı sırasında ABD Başkanı Jonhson, Başbakan İnönü'ye, Türkiye'nin elindeki silahlarla Kıbrıs'a müdahale edemeyeceğini söylüyordu. Oysa 1974' de aynı silah ve araçlarla Kıbrıs'a dışarıdan müdahale edilirken, ABD'den ciddi bir tepki gelmiyordu.

1950 yıllarında Amerika emperyalist stratejiye ve pazar ihtiyacına uygun olarak Türkiye'yi daha da kıskıvrak yakalama yollarını araştırırken, Türk egemen sınıfları da «bize göre devletin iktisadi siyaseti, hususi mülkiyete dayanan, ferdin iktisadi hürriyetlerini koruyan ve iktisat sahasında hususi teşebbüsü esaş tutan rejimdir» diyerek, emperyalistlerin çıkarıyla uyuşan bir toplum düzeninin duvarlarını örüyorlardı. Ayrıca zamanın iktidarı, Truman Doktrini ile başlayan işbirliğinin bir ittifakla perçinleşmesi için de çaba harcıyordu

Emperyalistlerin ve Türkiye burjuvazisinin çıkarları böylesine çakıştığı bir sırada NATO meselesi ön plana çıkmaya başladı. Bu her iki tarafın da istediği bir gelişmeydi. Ancak Türkiye'nin NATO'ya girmesi gene de pek o kadar kolay olmadı. Türkiye hükümeti, NATO'ya girebilmek için sınırsız tavizler verdi. Hatta bu uğurda kendi milletinin öz çocuklarını göre göre bile bile ölüme attı. Türk askerleri Uzak Doğu'da Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları uğruna bağımsızlık savaşı veren Kore halkına karşı silah kullandı. Kanı aktı, kan akıttı. Üstelik hükümet Kore'ye asker gönderirken Meclisin oyunu dahi almamıştı.

Başta Amerika olmak üzere kapitalist emperyalist ülkeler, Türkiye'nin NATO'ya alınmasını kendi çıkarları açısından enine boyuna tartıştıktan sonra kararlarını verdiler. NATO'nun 9. Konsey toplantısında Türkiye egemen sınıfları muratlarına ermiş, NATO yıldızı ve Amerikan bayrağı altında yerlerini almışlardı.

NATO hiç şüphesiz dar anlamı ile askeri bir ittifaktan ibaret değildir. Kapitalist entegrasyonun bir aracı olarak çok yönlü işlevi vardır. Türkiye'nin NATO'ya girmesi bu nedenle hiç bir şekilde savunma yönünden ele alınmamalıdır. Türkiye NATO'ya girmekle kapitalist sistemin bir parçası bir halkası olduğunu ilan ediyordu.

İKİLİ ANLAŞMALAR

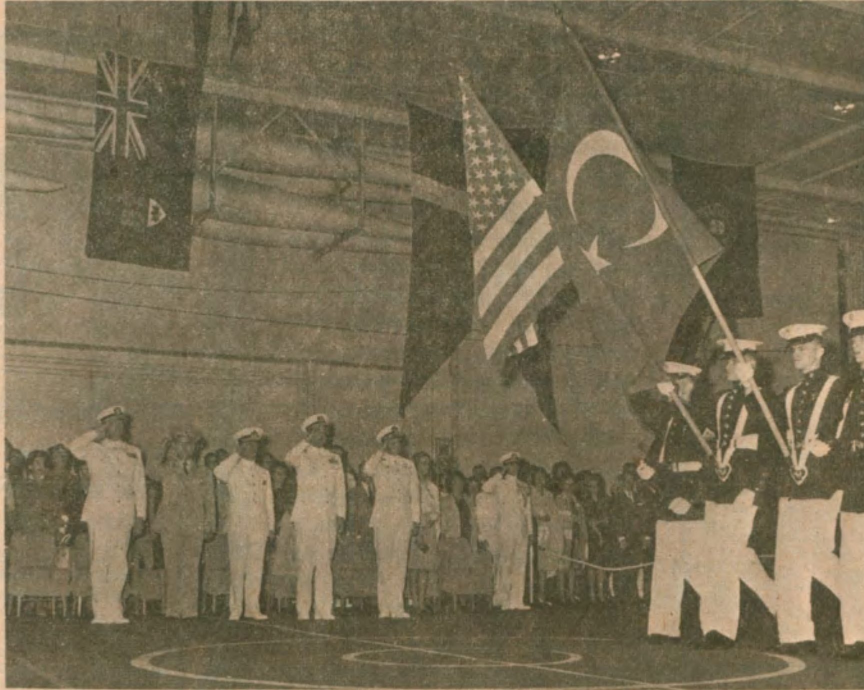
Hızlanmaya başlayan bu süreç artık ikili anlaşmalar biçiminde ürünler veriyordu. Türkiye ile Amerika 3'ü, 1950 den, önce, 31'i, 1950-60, 20'si de 1960-65 arasında olmak üzere toplam 54 ikili anlaşma yapmıştır. Üstelik bu anlaşmalar TBMM'nin onayından dahi geçmemiştir. Doğrudan doğruya yürütme organı hükümet tarafından ve hatta yayımlanmak gereği duyulmadan yürürlüğe konulan ikili anlaşmalarla hiçbir çıkarın değer pahası olamayacak haklar, ayrıcalıklar Amerikaya tanınmıştır.

Özetleyecek olursak NATO da, tüm ikili anlaşmalar da Türkiye'nin savunmasından çok Amerika'nın güvenliği doğrultusundadır. Yurdumuzdaki NATO üs ve tesisleri kendi irademiz dışında, Türkiye'yi emperyalizmin saldırgan siyaseti gereği bir savaşın içine, hatta bir nükleer cehennemin göbeğine atabilecek tehlikeleri bağrında taşımaktadır. Nitekim Türkiye, 1958 Lübnan olayları, 1960'da U-2 casus uçağı (İncirlikten havalanmıştı) 1965'de Karadeniz'e düşen Amerikan askeri uçağı, Ekim 1970'de SSCB göklerine tecavüz eden U-8 uçağı ile bu tehlikeyi yaşamıştır.

TÜRKİYE-ABD İLİŞKİLERİNİN BUGÜNÜ

ABD ile Türkiye'nin ilişkileri görüldüğü üzere 1830 anlaşmasından bu yana, ülkemizi gitgide emperyalizme bağımlı kılan bir tırmanış yaşamıştır.

İçinde bulunduğumuz yıllarda (hatta aylarda) bu ilişkiler yeni bir dönemeci yaşamaktadır. 1974 Temmuz'unda, Kıbrıs'a yapılan askeri müdahale ve onu izleyen kısmi işgal olayından sonra ABD ile Türkiye'nin ilişkileri hiç olmazsa görünüşte bir sarsıntı geçirmiştir.

USS Saratoga Uçak Gemisi İstanbul'da Binlerce DEMİRCİOĞLU meydanlarda...

ABD gerek Amerika içinde güçlü Rum seçmen kitlesinin gönlünü hoş edebilmek, gerekse NATO'nun çökmekte olan güneydoğu kanadını, kendi çıkarları ve planları doğrultusunda yeniden pekiştirebilmek için Türkiye'ye silah ambargosunu uygulamaya başlamıştır.

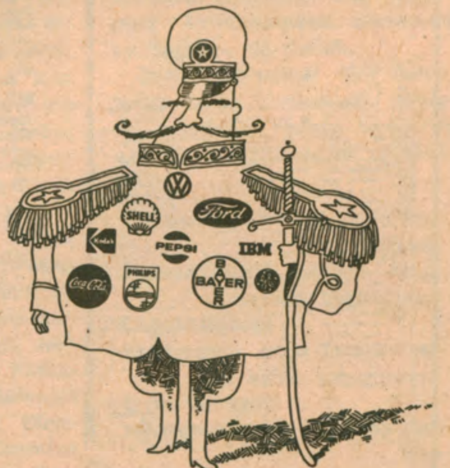
Süveyş kanalının tam karşısında ve ortadoğu'nun zengin petrol yatakları için büyük bir stratejik önem taşıyan Kıbrıs'ın NATO'laştırılması ve emperyalist bir askeri üs haline getirilmesi için emperyalizm oldukça karmaşık ve bu yüzden de yüzeysel yaklaşımlarla kavranması güç bir politika izlemektedir. NATO'nun güneydoğu ka nadında olup bitenler, Amerika içindeki güçlü rum seçmen kitlesinin baskısı, bu politikayı daha da karmaşıklaştırmaktadır.

Nitekim ABD, yıllar boyu «Amerika'ya bağımlılığın şampiyonluğunu» yapan siyasi kadroların (MC) iktidarda bulunduğu bir dönemde uyguladığı silah ambargosunu kaldırmamakta ısrar etmektedir.

Silah ambargosunun ve ona bağlı olarak Türkiye-ABD ilişkilerinin önümüzdeki günlerde nasıl bir gelişme göstereceğini bugünden kesinkes tahmin etmek mümkün olmayabilir. Ancak silah ambargosunun belgelediği bir gerçeği bir kere daha ve ısrarla vurgulamakta yarar, hatta zorunluk var:

Bilinçli ve sistemli bir tırmanışla, ulusal kurtuluş savaşı vermiş bir ülkeyi tepeden tırnağa emperyalizme, özel olarak da Amerikan emperyalizmine bağımlı kılan Türkiye hakim sınıflarının yarattığı «onursuzluk tablosu» artık gözler önündedir. Halkımızın henüz bilinçlenmemiş, yada eksik bilinçlenmiş kesimleri dahi bunu görmekte ve bilincine çıkarmaktadır. Türkiye'nin NATO'laştırılan ordusu, en haklı yurt savunmasında dahi görev yapamayacak bir kıskacın içine girmiştir. Konulan silah ambargosu ile ordunun donatımı imkansız hale getirilmiş, buna karşılık NATO bağları yüzünden bu donatımın «başka» kaynaklardan sağlanması olanaksızlaştırılmıştır Bir ülkenin bağımlılığının bun dan açık kanıtı olamaz.

Özetleyerek söylersek, Türkiye-ABD ilişkileri, emperyalizmin ilk dönemlerinden günümüze kadar, geri kalmış, sanayileşememiş bir ülkenin adım adım emperyalizme bağımlı kılınmasının tarihidir. Bu tarih Türkiye egemen sınıfları açısından bir bağışlanmaz suç belgesidir de. Er yada geç yargılanması yapılacak olan bir suç...

FAŞİST MHP'NİN AVRUPA DOSYASI - III

Faşist MHP'nin yurtdışındaki tüm örgütlerini kapatması için Cumhuriyet Başsavcılığının tanıdığı süre 6 ay idi. Sürenin 1 ayı doldu. Yurtdışındaki faşist yuvaların dağıtılması yönünde MHP de henüz bir faaliyet yok.

Bu durum da olacağını da sanmıyoruz. Halk düşmanı MC işbaşında kaldığı sürece faşist MHP'den böyle bir girişim beklemek safdillik olur. MHP'nin kapatılmasını halk düşmanı MC'nin alaşağı edilmesinden, onlardan hesap sorulmasından ayrı düşünemeyiz.

Ancak, sonuçta faşist MHP'nin kapatılmasında önemli bir etken olabilecek yurtdışındaki «Parti Teşkilatları» konusunda ilerici-yurtsever Gençlik olarak biz araştırmalarımızı sürdürüyoruz. Bu konu da elde edebildiğimiz belgeleri yayınlamaya devam edeceğiz...

Faşist Türkeş'in «Davadan döneni Vurun» çağrısıyla başlayan bir bildiri yayınlayan MHP'nin «Saarbrücken Türk Kültür Cemiyeti» adlı örgüt bu bildiriyi Mayıs 1976 da yayınlamış. Aynı örgüt 26.4.1976 tarihinde; «Saarbrücken Milliyetçi Hareket Partisi Yıldırım Teşkilatlanma Komitesi» imzası ile «Bozkurtlardan Bozkurtlara Selam» başlığı ile yayınladığı bildiride, tüm komşularımıza karşı, «savaş hazırlıklarına başlanmalıdır» diyor.

Faşist MHP açık olarak yurt dışında «Parti Teşkilatı» kurduğu gibi yine yurtdışında kurdukları faşist tipte cemiyetleri de «parti teşkilatı» olarak çalıştırmaktadırlar.

Yukarıda adı geçen «Saarbrücken Türk Kültür Cemiyeti» buna en iyi örnektir. Bu «cemiyet» aynı zamanda faşist MHP'nin «Saarbrücken MHP Yıldırım Teşkilatlanma Komitesi» olarak çalışmalar yapmaktadır.

Aslında bu, faşist MHP'nin yurtdışındaki parti teşkilatlarını gizlemek için kullandığı bir yöntemdir.

Faşist MHP'nin yurtdışındaki teşkilatları hakkında elimizde iki belge var. Bu belgelerin daha önce Türkiye'de hiçbir yerde yayınlanmadığını da hatırlatmakta yarar var.

Faşist MHP'nin Avrupa dosyasındaki kanlı saldırı suçları gün geçtikçe ağırlaşıyor, sayısı artıyor. Türkiye'de olduğu gibi yurtdışında da sermayedarların, emperyalist tekellerin hizmetinde ilerici işçilere, öğrencilere saldıran faşist militanlar 17.6.1976 günü suçlarına bir yenisini daha ekledi.

«Rüsselsheim Türkiye İşçi Birliği, Opel'de çalışan Türkiyeli işçileri örgütleyince, buradaki bazı çıkarcı kişilerin ve faşist MHP militanlarının uykuları kaçmıştır. Örgüt üyelerine gözdağı vermek ve Opel'de çalışan işçileri kışkırtmak için kampanya açtılar. Akla gelmedik yalanlar söylediler. Bu kampanyalara maocular da güçleri yettiğince katıldılar.»

Tüm bu oyunlar, işçilerin birliğini bozmaya yetmeyince, son çare olarak işçilere saldırdılar. Bu tür saldırılar MHP'nin «teşkilatları» tarafından planlanmakta, yönetilmektedir.

Bu faşist yuvalar dağıtılmadıkça yurtdışındaki Türkiyeli işçilere, öğrencilere hatta diğer ülkelerin insanlarına rahat, huzur olamaz...

FAŞİZM SUÇTUR

Sovyet orduları, faşist Almanya'ya girip, faşizmi bir sistem olarak yıktıklarında, tüm dünya faşizmin iğrenç yüzünü çoktan tanımıştı.

Birleşmiş Milletler Teşkilatı'da aldığı bir kararla, faşizmi insanlık düşmanı saymış ve yasaklamıştı. Bu teşkilata üye ülkelerde aynı yönde kararlar alarak ülkelerinde faşizmi yasaklamışlardır.

Türkiye de, Birleşmiş Milletler Teşkilatı'na üye bir ülke olduğundan, altına imza koyduğu bu karara uymalı faşist tipte örgütlenen ve faşist yöntemlerle çalışan MHP ve onun yan kuruluşu olan Ülkü Ocakları'nı kapatmalıdır. Bu görev sadece yargı organlarının değil, tüm ilericilerin, demokratların, insanseverlerin yurtseverlik görevidir.

Ülkemizdeki yasalar, derneklerin bir partinin yan örgütü olarak çalışmasını yasaklamaktadır. Fakat bu yasağa ne MHP ne de Ülkü Ocakları uymaktadır. Bu iki faşist örgütün kapatılması sebeplerinden biri de bu olmalıdır.

M.H.P.-HOLLANDA YÜRÜTME KURULU BAŞKANLIĞI

MİLLİYETÇİ LİDER ALPARSLAN TÜRKEŞ DİYORKİ:
(Türk milletinin varlığını korumak, yüceltmek ve onu ebediyyen devam ettirmek fikrinin ve bu davanın üstünde başka hiç bir fikir, başka hiç bir dava yer alamaz)

MİLLİYETÇİ HAREKET TÜRKÜN ZAFER YOLUDUR 23 Mayıs 1975

Bir siyasi parti olmaktan ziyade dünya Türklüğünün iktisadi, siyasi bağımsızlığının kazanılması için başlatılan kutsal mücadelenin adıdır.

MİLLİYETÇİ HAREKET, 9 ışık dünya görüşü ile bütün insanlığın yeni-

IŞTE, kırk milyon Anadolu Türk'unun ülkusu olan guçlu devlet kurulduğu gün vatan düşmanlarını kahredecek Milli uyanışın, Milli silkinişin Milli dirilişin adıdır. MİLLİYETÇİ HAREKET.

MİLLİYETÇİ HAREKET. Dün Anadolu'yu saran ermeni vahşetine karşı kutsal savaşını verdiğigibi bugünde ermeni sürüleriyle gizli işbirliği yapan, kendini Türk kabul etmiyen emperyalistlerin maşalarına darbeyi indirecek, Türklügün yüzünü güldürecek, vatanı, içimizdeki düşmanlardan temizleyecek, kırk milyon Türkün kalplerindeki arzudur..

MİLLİYETÇİ HAREKET, Türk milletinin yeniden dirilişi, kendine dönüşüdür...Ve MİLLİYETÇİ HAREKET TEK ZAFER YOLUDUR TÜRK'E.TÜRK..Şehit Atalarının Yoluna Dön...Ey TÜRK Titre ve kendine Dön...

Hollanda'daki ve Belçikadaki Milliyetçi Türk'lere önemle duyrulur Aşağıdaki Adreslere müracaat edilerek bizimle tanışmanızı sağlayınız.

PostBus: 26086 Rotterdam PostBus: II47 Zwolle ~~Beekstr. 26~~, Apeldoorn postbus 825
ve Postbus 56 EERBEEK

BİR HATIRLATMA

MHP'nin Asıl Gücü

Türkeş 10 Ocak 1969 tarihinde Hürriyet gazetesine verdiği bir demeçte şunları söylemişti:

SORU — Komandoları partiniz mensuplarının kamplar kurarak eğittiği, yetiştirdiği söyleniyor?

CEVAP — «Doğrudur. Rıfat Baykal Kore savaşlarına katılmıştır. Çok iyi bilir bu işleri Bu kurslarda gençler boks yaptılar, spor yaptılar, judo öğrendiler Asıl gaye, komünistlerin hareket haline geçmeleri halinde. bir mitingin nasıl dağıtılacağı, nasıl karşılanacağı tecavüzden nasıl korunulacağı gibi belirli ve esaslı bilgiler verildi.»

S — Kaç kişi bu biçimde yetiştirildi?

C — «Binin üzerindedir. Şu andaki durumda disiplinli ve eğitimli olanların sayısı budur. Katılanlar dışında elbette. Hareketi yapanlar da bu gençlerdir.»

S — Son günlerin görünüşünü nasıl anlıyorsunuz?

C— «Komünistler tansiyonu arttırmak, sokağa hakim olmak ve üniversiteyi ele geçirmek istiyorlar. Tabii boş bulurlarsa buraları ele geçirmekten kaçınmayacaklardır. Biz varız karşılarında şimdi... Üniversite içinde olay çıkaranların her birini tanıyoruz. Nefeslerimizi enselerinde hissediyorlar.»

S — Komando olarak adlandırılan gençlerin bir örgütler dizisi için de çalıştıkları, hücumlar düzenledikleri, hatta grup başlarına «A—1» veya «A—2» gibi adlar verdikleri parolalar kullandıkları size de «Başbuğ» dedikleri biliniyor?

C — «Evet var Disiplinli bir gruptur bunlar Bir adet milliyetçi gençlik derneği yoktur. birkaç tane vardır Aslında disiplinli bir kesin grup vardır Buna katılanlar oluyor. Biz askerlik yaptırmıyoruz, askerliğe veya sivil savunmaya hazırlamıyoruz. Bilakis komünistlerin sokak hareketlerinde ve üniversite hareketlerinde bir baraj kuruyoruz.»

S — İki grup çatışması daha genişlerse, hatta halka kadar inerse bu tehlikeli olmaz mı?

C — Olmaz, çünkü biz bu gençlerimizle barajı kurduk. Komünistlerin hareketi artık gelişemez. Göreceksiniz, bir süre sonra artık tamamen duracaktır. Belki bugünlerde birkaç olay daha olacak, ama yatışacaktır. Çünkü karşılarında biz varız.»

S — Siz komandolar ile görüşüyor musunuz?

C — Hayır, ben görüşmem. Arkadaşlar var. Biz taktikleri hazırlarız, yapılabilecekler konusunda onları aydınlatırız. İletirler oraya.»

S — Komando diye adlandırılan gruplar genişletilecek mi?

C — «Hem de bu yaz derhal, Bütün yurtta, her ilde, komandoları yetiştirecek kuruluşlar yapacağız.»

S — Sonuç olarak, milliyetçi gençliğin komünist hareketlerin önlenmesi ve durdurulması için ayrı bir aksiyon grubu olarak hareket halinde olduklarını, görevlerini yerine getirdiklerini ve sizin de bu komando gençlerin hareketini tamamen desteklemekte olduğunu yazabilir miyiz?

C — «Doğrudur ve ben bu gençleri tamamen ve her bakımdan destekliyorum.»

ÖNEMLİ BİR BELGEYİ SİZ DE OKUYUN

yazının fotokopisi

...ve metni

Alzenau 30.9.1975

MHP Genel Sekreterliği
MHP Genel Merkezi
Ankara
TÜRKİYE

Pek Muhterem Efendim,

Kısa bir süre önce gelmiş olduğum, Bavyera Eyaletine bağlı, ancak Frankfurta yarım saat mesafede bulunan çevresi ile birlikte birçok milliyetçi Türk İşçisinin yaşadığı Alzenauda TÜRKOCAĞI adı altında ilk Türk cemiyetini kurmuş bulunuyorum. Gerçekte eskiden burada MHP Almanya Teşkilatına bağlı olması gereken, ancak ilgisizlikten irtibat imkanı bulamamış Partili arkadaşlarımız mevcuttu ve şu anda onları bir araya toplıyarak bu teşkilatı gerçekleştirebildim.

Türk Ocağının görevi Ülkücü hareketimizin burada ve çevrede yayılmasından başka bir şey değildir. En yakınımızda bulunan Hanau Şehrinde de mevcut taraftarlarımız, MHP Almanya teşkilat başkanlığının ilgisizliğinden, neşriyatsızlıktan şikayet halindeler, ben kendilerini bir araya toplayarak bundan böyle düzenli bir faaliyetle eskisinden güçlü olacağımızı belirttim ve memnun oldular.

Şu anda ricam, Almanya masası tarafından, Almanya Teşkilat Başkanlığının uyarılarak bizimle irtibata geçmesinin sağlanması (ki bizde adresi dahi yok), ayrıca, Sayın Doğan beyin tarafımıza 16 Türk Devletinin bayrakları ile ve rozet çeşitleri ile, bilumum duvarları süsleyecek resimlerin ödemeli olarak, ilk parti 2000,-TL dan fazla tutmamak kaydi ile, bunlarla birlikte Doktrinimizi ve genel görüşlerimizi belirten en önemli kitapları birlikte normal miktarda rica ediyorum.

Bu arada daha önce, Kemal Demir bey Ağabeyime yazmış, bir görevli belgesinin gönderilmesini istemiştim, cevap alamadım, şu an bir kez daha rica ediyorum, mümkünse icap eden şekilde tanzimi ve tarafıma gönderilmesinin sağlanması.

MHP Alzenau TŞK.
Hamdi Doğan (Türkocağı 2.bşk.)
Halil Tuna (" " sekreter)
Mehmet Ünal (" " İd.Hey.üye)
Sabahattin Özer" " " " ")

MHP Hanau Teşk.Temsilciliği
Çetin Sınav-Türk Bakkalı Ex.
645.Hanau, Hauptbahnhofplatz 4

TANRI TÜRKÜ KORUSUN
Gündüz KAPANCIOĞLU
MHP İzmir İl Teşkilat üyesi
TÜRKOCAĞI Alzenau Bşk.

Not: Yukarıda belirttiğim isimler Partimizin teşkilatlanma çalışmaları ile görevlendirilmiştir.

Yakında elimize geçen ve şimdiye kadar hiçbir yerde yayınlanmayan bir mektubu yayınlıyoruz Bu mektup MHP'nın nasıl çalıştığını belgeliyor..

İlerici yurtsever Gençlik olarak; emperyalizmin Filistin halkı üzerindeki kitlesel katliamlarını nefretle karşılıyoruz...
Yiğit Filistin halkına sıcak kardeşlik duygularıyla, dayanışmamızı belirtiriz.
Bu konuya gelecek sayımızda geniş olarak yer vereceğiz.

26 TEMMUZ 1953 MONCADA BASKINI

EMPERYALİZMİ KOVAN KÜBA HALKINA SELAM!

Geçenlerde Küba halkı ve gençliği önemli bir günü, onları uzun savaşımlardan sonra zafere ulaştıran devrimin başlangıç gününü, 26 Temmuz 1953 Moncada baskınının yıldönümünü kutladılar.

Moncada baskını başarısızlıkla sonuçlandı ama bu devrimin ilk kıvılcımı, tüm ülkede yürütülecek olan direniş ve başkaldırının ilk çağrısı oldu. Zaten o günün sabahı, Fidel Castro baskını gerçekleştirecek olan 170 kızlı erkekli devrimciye şunları söylüyordu: «Arkadaşlar, birkaç saate kadar ya yenecek, ya da yenileceksiniz. Ama ne olursa olsun, —aklınızdan çıkarmayın bu dediğimi— savaşımız sonunda başarıya ulaşacaktır.» Sonunda öylede oldu ve tarih, ocak 1959'da Castro'yu akladı.

Küba halkının, sömürgeciliğe ve emperyalizme —önce İspanyol, sonra Amerika Birleşik Devletleri— karşı mücadelesi çok öncelere dayanır. Halkı İspanyolların soykırımlarından sonra sayıları ancak yarım milyon kadar kalan yerliler, ucuz işgücü elde etmek için Afrika'dan getirtilmiş binlerce zenci ve beyazlardan oluşan, temel ekonomisi şekere dayalı Küba, 1511 yılından, İspanyol istilasından, beri bağımsızlığı için kavga vermekteydi.

ABD'nin Küba üzerinde ekonomik egemenliği 1880'lerde görünmeye başlar; 1895'de adada şeker ve maden işlerine yatırılan Amerikan sermayesi 50 milyon doları bulmuştu. Uzun süren savaşlardan sonra ABD adayı. 10 Ocak 1899'da devraldı; ve o andan itibaren Küba halkının karşısında tek bir düşman vardı. ABD emperyalizmi.

Adanın tüm ekonomisi amerikan şirketlerinin eline geçmiş, Havana her türlü kirli işlerin çevrildiği, sokaklarda işsizlerin gezdiği, kadınların yaşamlarını sürdürebilmek için fahişelik yapmak zorunda kaldığı, ABD'li milyonerlerin «eğlence kentil» haline gelmişti. Ülkeyi kendilerine usak gibi hizmet eden satılmış diktatörlerle yönetiyorlardı.

İşte Moncada baskını bu satılmışlardan sonuncusu, Batista döneminde oldu. Eski deneylerin ısığında, aralarında Che Guevara, Cienfugeos, Raul ve Fidel Castro'nun da bulunduğu yurtseverler yeniden örgütlenerek mücadeleye başladılar. Kentlerde ve kırlarda yürütülen kavga, 1 Ocak 1959'da işçi sınıfınca tüm ülkede yürütülen genel grevle noktalandı ve başta Batista olmak üzere tüm ABD uşakları, halk düşmanları, gerilerinde öncüleri işçi sınıfı olan bağımsızlığa, barışa, özgürlüğe susamış bir halk bırakarak kaçtılar.

HAVANA RÖPORTAJI

« ....
Fidel de içlerinde 82 nin 12 si sağ kalmıştı
Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56 nın Kasımında
Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralığında 56 nın
Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şubatında 57 nin
Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular Fidel de içlerinde Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon bütün insanlık oldular yıktılar Batistayı 959 un Ocağında ve 50 binlik orduyu ve şekerkamışı milyonerlerini yerlisini de yankisini de ve tütün ve kahve milyonerlerini yerlisini de yankisini de ve kışlaları ve önlerinde cesetler çürüyen karakolları ve eroin toplantıcılarını ve kumarhanelerini ve Birleşik Amerika Devletleri elçisini ve Birleşik Amerika Devletleri hava deniz ve kara kuvvetlerini ve Birleşik Amerika Devletleri dolarını ve kara Kübanın havasında ağır çiçek kokularına karışık leş kokusu dağıldı yani Birleşik Amerika Devletleri kokusu»
..................»

Aradan 17 yılın geçtiği Ocak 1959 dan bu yana Küba dünya sosyalist sistemiyle el ele sosyalizm yolunda ilerledi. Dünya gericiliğinin —başta ABD olmak üzere— doğrudan silahlı saldırısıda dahil tüm komplolarına rağmen Küba halkının kazanımları ulusal kurtuluş savaşı veren halkların önünde, savaşımlarının ne denli ürün dolu olduğunun en somut kanıtı olarak duruyor.

Sadece aşağıdaki tabloları incelemek, sosyalizmin bilim, ilerleme konusunda Küba gençliğine neler getirdiğini göstermeye yeter.

Bu mutlu günlerinde Kübalılar, ulusal kurtuluş savaşından daha yeni zaferle çıkmış, Angola-MPLA lideri Agostina Neto'yu konuk ettiler. Küba, tüm savaşımları boyunca Angola halkıyla uluslararası dayanışmasını yürütmüş, emperyalistlerin tehdit ve gözdağlarına karşın okyanus ötesi dostunun yardımına koşmuştu. Havana'da Castro ve Neto'yu alkışlayan binlerce kişi aslında sosyalist ülkeler ile ulusal kurtuluş savaşlarının birliğini, dinamizmini alkışlıyordu. Kübalılar Angola'da geçmiş 15 yıllarını, Angolalılar ise Küba'da çok yakın geleceklerini görüyorlar. Moncada baskınının yirmidördüncü yıldönümünde, çetin mücadele yıllarında yaşamlarını yitirmiş tüm Küba'lı devrimcilerin anısı önünde saygıyla eğilir, Küba halkı ve gençliğine dostça selamlarımızı iletiriz.

I...... Toplam kayıtlı öğrenci	*1959*	*1975*
İlkokul	717.400	1.925.700
Orta öğretim	88.100	640.000
Tek. ve Öğretmen O.	15.600	105.500
Üniversite	18.000	76.900
Özel eğitim (geri zekalı, sakat vb.)	0	12.000
Erişkin eğitimi	0	443.000

II......Öğrenimdeki gelişmenin ortalama hızı		
Genel ortalama	1962-72	%71.7
	74	%88.7
	75	%92.5

HİROŞİMALAR OLMASIN

II. Dünya savaşından sonra doğan arkadaş, sen savaş anılarıyla, hikayeleriyle büyüdün ancak «sen Hiroşimada Hiç bir şey görmedin».

«Altı ağustos sabahı o pis savaş binlerce cana birden kıydı. Savaş yüzünden benim daha doğrusu Hiroşima halkının neler çektiklerini anlatmak güç. Bu acıyı ancak Atom bombasıyla yüzyüze gelenler bilebilir.» diyor, küçük Fujiyoka.

Bu küçük Japon kızı ve binlercesi bir tedadüfün kurbanı değildi. Bu emperyalizmin Paris'te, Vietnam'da, Orta-Doğu'da ve en son örneği Tel-Zaatar'da ve daha birçok yerde suçsuz sivil halka yöneltti̇ği kitle cinayetlerinden biriydi. Oysa, bu cinayetleri işleyen ülkelerin de imza koydukları uluslararası hukuk anlaşmalarına göre, savaşta sivil halka yöneltilmiş saldırılar suçtu. Bu saldırılar emperyalistlerin uluslararası anlaşmalara gösterdikleri bağlılıkların ve de insan haklarına olan saygılarının ne derece sahte olduğunun en büyük delilidir.

Emperyalist amaçlarla savaşa katılan Japonya 1944 Kasımında savaş fiilen kaybetmişti. İmparator HİRO-HİTO bu gerçeği görerek teslim olma kararı almıştı. Yüzyıllardır milliyetçi duygularla şartlandırılan Japon kamuoyu, teslim olma düşüncesine büyük tepki gösterdi. Ve yüksek Askeri Konsey sonuna kadar savaş kararı aldı.

«Doğu'da barış tehlikedeyken
Canını kimse feda etmez»
şarkısıyla beyinleri yıkanan Japon çocukları ancak büyük yıkımdan sonra «barış, barış diye savaştık barış bunun neresinde» diye sorabiliyorlardı.

Acaba atom bombası, sorumluların ileri sürdüğü gibi, II. Dünya Savaşını sonuçlandırmak içinmi atılmıştı?

Yukarıda belirttiğimiz gerçeklerin ışığında bu sorunun yanıtı hayırdır. 1944 Kasımında kesinleşen yenilgi, 1945 Ağustosunda Amerikanın tüm dünyaya karşı bir güç gösterisiyle, atom bombasıyla noktalandı. ABD. Emperyalizminin tetiği çeken eli olan Başkan Trumann, bu müthiş işteki sorumluluğundan ötürü şu kadar olsun üzüntü duymadığını söylemişti. İnsan olanın ürpermeden, iğrenmeden geçemiyeceği bu açıklama aslında emperyalist ideolojinin doğal bir yansımasıydı.

6 Ağustosda Hiroşima'da 160.000, Nagazaki'de 50.000 kişi öldü. Ya kalanlar?

Evet kalanlardan RurIko Aroka'dan dinleyelim: «,... Annem beni sırtına aldı, caddeye koştuk. Orada komşu kadına rastladık. Sırtında küçük kardeşim vardı. Annem kardeşimi sevinçle bağrına bastı. Kardeşimin yüzü, elleri yanmıştı. Yüzü şişmişti. Üç yaşındaydı. Akıllı bir oğlandı. Bir hafta sonra öldü. Anne, anne diye can verdi. Kardeşimi getiren komşuyla Hiji tepesine gittik. Tepe derileri kavrulmuş ve yüzülmüş insanlarla doluydu. Kömür kesilerek ölmüş insanlarda vardı...»

Ve yine Fujiyoka: «... Yaralarımın izleri bütün hayatımca belli olacak. Bu izleri niçin bu kadar önemsediğimi belki merak edersiniz. Nedeni şu: herkes beni Atom Bombası Korkuluğu diye kızdırıyor... Geleceği düşündükçe ürperiyorum. Büyüyünce sokakta birisi arkamdan ya eskisi gibi Atom Bombası Korkuluğu diye bağırırsa... O andaki utancıma, kızgınlığıma nasıl dayanacağım bilmem... Keske evin altında kalmışken ölüverseydim.»

Radyasyon yalnızca «Atom Bombası Korkuluklarını» yaratmadı. Atom bombası bebelerini ve kuşağını da yarattı.

Gelin, dünyadaki tüm ilericilerin, ilerici, demokratik güçlerin çağrısına bizde katılalım «ARTIK HİROŞİMALAR OLMASIN»

«...............
Dolaşan o küçüçük Japon kızcağızıda
İnsanları atom harbine karşı savaşa çağırıyorsa,
Çağırabiliyorsa
Ve insanlar onun incecik sesini kulak kabartıyorsa
O bu kuvvetini
Hiroşimada bir kağıt parçası gibi
Yanıp kül olmak pahasına kazandı.
...............»

SOSYALİST HÜMANİZMA -II-

Kapitalist toplumun, insanın çok yönlü gelişmesine nasıl büyük bir engel olduğunu açıklayan her edebi yapıt, çıkış noktası olarak hümanizmi seçmektedir. Emekçilerin böylesi bir eleştiriden zarar görmeleri düşünülemez. Burada söz konusu edilen, hümanizm adına, **«irrasyonal bir bakış açısını»**, **«bozguncu bir ruh durumunu»** dayatan, **«tarihin yorumuna düşman»** edebiyat değildir. Aslında böyle bir edebiyat, rönesans çağı hümanizmi ile de bağdaşmaz.

Böylesi bir hümanizmin bile, **«hayatın gerçeği»** karşısında toplumun **«nesnel yasalara uygun olarak»** —ütopik değil— dönüştürülmesi için ortaya çıkan mücadelede, çoğu zaman yetersiz duruma düşmesi, onu eklenmiş olduğu **«küçük burjuva reformcu»** ya da başka dünya görüşlerinden kopmaya ve sosyalizme yaklaşmaya yöneltir. Ünlü sosyalist ekonomi politikçisi M. Doob'un deyişiyle **«haksızlıklara karşı çıkan birçok kimse, haklı olarak kendine hümanist demektedir.»**

Çağımızda, hümanizm öteki dünya görüşlerinden bütünüyle farklı olarak, sosyalist dünya görüşünün **«organik bir parçası»** olmuştur. Sosyalizmde yıkıcılıktan başka hiç bir şey görmeyenler için kabul edilmesi zor bir gerçektir bu.

Bu arada bir noktayı **önemle** ve **açıkça** belirtmek gerekiyor. Hümanizmin daha kapsamlı dünya görüşlerine eklenmesi olgusundan, bu kavramın rönesans çağında nasılsa sosyalizmde de aynı içeriğe sahip olacağı anlamı çıkmamalıdır. Öteki kavramlarda olduğu gibi, **hümanizm kavramı** da **yansıttığı nesnel gerçeğin değişmesine uygun** olarak **yeni içerikler** kazanır. Örneğin, burjuvazinin yükseliş çağındaki hümanizmden, günümüze hiç bir şey kalmamıştır. J. J. Rousseau'nun **küçük mülkiyetli dünyasının hümanizmi;** bu küçük mülkiyetin gelişip, kapitalizmi ve tekelci devlet kapitalizmini yaratmasıyla birlikte, **duygusal kökenli düşüncelerden oluşan bir kültür mirası** olmaktan öte bir yere varamadı. Dayanaklarını yitirdi. Kuşkusuz diriltilemez onun hümanizmi. Ama her yükselen, ilerici, devrimci sınıfın kendi hümanizmini yaratması da kaçınılmazdır. Hümanizmin başlıca kaygıları olan **eşitlik, özgürlük ve kardeşlik** yeni bir içerikle sosyalizm içinde erimiş, **sosyalizme mal olmuş** durumdadır. Toplum yaşamı, sömürenle sömürülenlerin eşit ve kardeş olduğu yalanını yıktı; onun yerine çalışanların eşitliğini ve kardeşliğini getirdi. Bütün insanların kardeşliği ancak bu yolda gerçekleşebilir.

Bilimsel dünya görüşü, **özgürlük** ve **zorunluk** arasındaki **diyalektik ilişkiyi** aydınlığa kavuşturdu. İnsanın kapitalist toplumda kör güçlerin elinde oyuncak olmaktan kurtulamıyacağını; doğaya egemen olmak anlamında olsun, ekonomik konumu bakımından olsun kendi kaderini (tarihini) kendi eliyle, bilinçli olarak gerçekleştirme olanağına ancak sosyalizmle kavuşacağını kanıtladı. **Zorunluğun bilinçle kavranışı olarak özgürlük;** insanın, bilinçle kavrayışını engelleyen her şeyin ortadan kalkması —üretim ilişkilerinin değişmesi ve üretim güçlerinin sınırsız gelişmesi— ile gerçekleşir. Zorunluk evreninden özgürlük evrenine sıçramak, hümanist düşüncelerin çağlardan bu yana dile getirdiği ve ancak sosyalizmde gerçekleşme olanağı bulacak bir özlemdir.

Görüldüğü gibi, Fransız İhtilâli'nin sloganları olan, **eşitlik, kardeşlik ve özgürlük**, bu devrimin dayandığı ekonomik temelce yadsınırken, yeni bir içerikle sosyalizmde yaşama olanağına kavuşurlar.

(Devam edecek)

nazım hikmet köşesi

Yıl 955. Moskova'dayım. Aklımda kaldığına göre katıldığım barış kurultaylarından birinin toplantı salonunda, atom bombasına karşı dört küçük şiir yazdım. Bunlardan birisi «Ölü Kızcağız».

ÖLÜ KIZCAĞIZ

Bu güne kadar dolaşıyor dünyayı
Övünüyor gibi mi geliyor ne
Değil
Dolaşan o küçücük Japon kızcağızı da
İnsanları atom harbine karşı savaşa çağırıyorsa
Çağırabiliyorsa
Ve insanlar onun incecik sesine kulak kabartıyorsa
O bu kuvvetini
Hiroşima'da bir kağıt parçası gibi
Yanıp kül olmak pahasına kazandı.
Kapıları çalan benim
Kapıları birer birer
Gözünüze görünemem
Göze görünmez ölüler
Hiroşima'da öleli
Oluyor bir on yıl kadar
Yedi yaşında bir kızım
Büyümez ölü çocuklar
Saçlarım tutuştu önce
Gözlerim yandı kavruldu
Bir avuç kül oluverdim
Külüm havaya savruldu.
Benim sizden kendim için
Hiç bir şey istediğim yok
Şeker bile yiyemez ki
Kağıt gibi yanan çocuk.
Çalıyorum kapınızı
Teyze amca bir imza ver
Çocuklar öldürülmesin
Şeker de yiyebilsinler

OLAYLI YILLAR VE GENÇLİK

Harun Karadeniz, 1960-1970 dönemi gençliğinin, bilinci ile yüreğini en üst düzeyde birleştirmiş önderlerinden biriydi. Bu dönem boyunca geçirmiş olduğu zengin deneyimlerini «Olaylı Yıllar ve Gençlik» adlı kitabında ayrıntılı olarak anlatmaktadır.

Harun Karadeniz kitabı için, 1960-1970 dönemini «bir yanıyla da olsa doğru anlatabildimse ve bu anlatımdan bugünün öğrencileri ve diğer devrimciler yararlanabilecekse yeter» diyor.

Harun Karadeniz, kitabına kendi bilinçlenme dönemlerini anlatarak başlıyor. Ancak kendi bilinçlenmesi, o günkü gençliğin de bilinçlenme dönemlerini yansıtıyor. «Başlangıçta yurt sorunları ile ilgilendik sadece. Fakat o sorunlar bizi aldı ve yoğura yoğura sosyalist yaptı.»

1960 ile 1965 arasındaki genç lik hareketleri, Atatürk ilkelerine ve 27 Mayısa karşı olan davranışlara cephe alan ilerici tavırlar niteliğindedir. Bu dönemde atılan «Hürriyet» sloganları, ekonomik temellerden soyut sözcüklerdi.

1965 den sonradır ki, önce aydınlar arasında yayılmaya başlayan sosyalist dünya görüşü, gençlik hareketlerine de yansımaya başlamıştır. Gençlik örgütlerinin bildirileri ekonomik sorunları içermeye başlamış, 'sömürü' 'faşizm' 'emperyalizm' terimleri kullanılmıştır. Aynı yıl kurulan «Fikir Kulüpleri Federasyonu» bu gelişime önemli katkılarda bulunmuştur.

1967 ye gelindiğinde, artık bilinç düzeyi ileri bir noktaya ulaşmış olan gençlik ekonomik sorunları incelemekte ve çözüm yolu olarak sosyalizm gösterilmektedir. Bu yılda F.K.F, sosyalist bir gençlik örgütü olma yolunda örgütlenmesini sürdürüyordu. 1967 den itibaren gençlik, emekçi sınıfların yanında yer almayı görev biliyor, bir başka deyişle emekçi halkın çıkarlarını savunmaya başlıyordu.

1968-1969 döneminde gençlik olayları, artık gençliği aşan bir düzeye varmıştı. Yurt sorunları oldukça anlaşılmış ve devrimci dünya görüşü öğrenilmişti. yapılması gereken şey iktidar savaşıydı. Bu iktidar savaşını yürütmek ise gençlerin hele hele öğrenci gençlerin işi ve görevi değildi. Bu işi yapacak olan örgüt işçi sınıfının örgütü, yani bir parti olmalıydı. Fakat bu dönemin tek partisi olan T.İ.P. duruma hakim olamadı. Bunun içindir ki, gençlik kuruluşları sanki birer parti imiş gibi çalışmalar yapmaya başladılar. Gençlik eylemlerinin en büyük hatası işte bu noktada ortaya çıktı. Cuntaya oynanan M.D.D. ciler, gençleri iktidar ortaklığına çağırıyordu. Gençliğin iktidarı ele geçirmeye yönelmesi ise, gençlik eylemlerinin düşebileceği en büyük hatadır. «Gençliğin yapabileceği en olumlu görev işçi sınıfının bilinçlendirilmesinde çalışmaktır. Yoksa gençliğin ordu, parti ya da cephe adı altında bile iktidara yönelik hareket etmesinin hiç bir devrimci teoride yeri yoktur.»

Harun Karadeniz, yaşadığı bu yıllar boyunca, gençlik eylemlerinden, gençliğin yolu konusunda, 1975 de kendisiyle yapılan bir konuşmada şunları söylüyor: «Egemen sınıflar, gençlik eylemlerini geniş halk yığınlarından koparmaya çalışırlar. Bunun için genel yöntemleri, eylemlere anarşi ve çatışma unsurunu karıştırmaktır. Öğrenci eylemlerinin anarşiye dönen çatışmalarla dejenere edilmesinin yanında en büyük tehlike egemen sınıfların bu olayları baskı rejimleri için gerekçe göstermesidir.

Gençliğin yerinin, işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesinin yanı olduğunu söyleyen Harun Karadeniz'in bu görüşünün doğruluğunu, kitap boyunca anlatılan her somut eylemde açıkca görüyoruz.

genç sanatçılar

KINA GETİRDİM SANA

Kına getirdim sana
Kan kına
Haklı sevdalardan getirdim sana
yanık yüzünü vietnamın
Ve Agisto Netoların
hiroşima hiroşima
yüreklerini getirdim sana
Sonra şafağın nar içi kızıllığını
Gine Bisauyu, Portekizi
Ve bir papatya kadar narin
Ve bir silah kadar kesin
karanlığın düşmanlarını
yüreklerimizin militanlarını
getirdim sana
Kına getirdim
kına
kan kına
ibret al sevdana

Süleyman Günay

YARIN

bugün ezgi doluysa makina
kahır doluysa toprak
yarın bize dönecek zaman
işçiye doğacak gün.

bugün korku doluysa gözlerin
çile doluysa yaşamak
yarın sevinç olacak
sevda doğuracak ellerin.

Muzaffer Özgen

başyazı

Barış Ve Dayanışma Günleri

Baştarafı 1. sayfada

yaşamın bir parçası olmuş, bir kuşağın üzerinde derin izler bırakmıştır. Bu nedenden ötürü, 1950 yılında 1 Eylül, Dünya Barış Günü olarak kabul edilmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonucunda faşizm bir sistem olarak yıkılmakla birlikte, getirdiği sonuçlar insanlığın belleğinde yeretmiştir. İnsanlık, bir daha savaşlarla karşlaşmamak için barış uğrunda savaşılması gereğini iyice kavramış ve bu doğrultudaki çalışmalarına hız vermiştir. 1949 Nisan'ında Paris ve Prag'da toplanan I. Dünya Barış Konferansı, atılması gereken dev adımlardan ilki olmuştur. 1950 Kasım ayında Varşova'da toplanan II. Dünya Barış Kongresi, «Dünya Barış Konseyi»nin kurulması kararını almış ve 64 ülkeden 226 temsilci seçilmiştir. Böylelikle, bugün yüzmilyonlarca barışseveri, demokratı bağrında toplayan Dünya Barış Konseyi'nin temelleri atılmıştır. 1950 yılında ayrıca, atom bombalarının yasaklanmasını haykıran ilk «Stockholm Barış Çağrısı»na imza kampanyası, bütün dünyadan milyonlarca kişiyi, genç ve öğrenciyi kapsamıştır. Bu yıl yinelenen «Stockholm Çağrısı» imza kampanyasına bir milyara yakın kişinin imza atacağı öngörülmektedir.

Sayının bu denli kabarık oluşu, günümüzdeki barış savaşımının ulaştığı boyutları göstermesi açısından üzerinde önemle durulması gereken bir noktadır. Ancak, günümüzdeki barış savaşımının güçlülüğünü sadece sayısal ölçülerle açıklamak yanlıştır. Bununla birlikte, bugünkü barış savaşımının en güçlü dayanakları, dünya devrim sürecini belirleyen üç büyük ana güçtür: Bunlar, sosyalist ülkeler topluluğu, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş savaşımlarıdır. Üç büyük ana gücü merkez edinen, tüm dünya barışseverlerinin, demokratlarının bütünselliği, birleşik eylemi, barış savaşımının temelini oluşturmaktadır.

Bu sağlam temel üzerinde yükselen dünya barış hareketi, kusursuz geçmişe göre daha güçlü durumdadır, hatta tarihsel bir gerçektir ki, bugün güç dengesi barışçıl güçlerden yanadır. Ancak emperyalizm, hareket sahasının daralmasına rağmen elindeki silahı bırakmamıştır. Vietnam'da, Angola'da, Güney Afrika'da, en son olarak Lübnan'da Filistin halkına karşı girişilen insanlık dışı, caniyane katliamlar bunun somut kanıtlarıdır. Başta ABD olmak üzere saldırgan emperyalist güçler, her ne kadar bir dünya savaşını kundaklıyamamakla birlikte, bölgesel savaşlarla dünya barışını, halkların güvenliğini tehdit etmektedirler. Saldırgan emperyalist güçlerin gerginlik ocakları açma çabalarına karşılık bütün dünya barışseverlerinin büyüyen eylem birliği büyük bir önem taşımaktadır Özellikle, savaşlarda ateşboylarına sürülen gençlerin üzerine büyük görevler düşmektedir.

Dünya çapındaki örgütlü barış savaşımına yolaçan I. ve II. Dünya Barış Konferanslarına, dünya gençliğinin ve öğrencilerinin tek örgütleri durumunda bulunan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF/WFDY) ve Uluslararası Öğrenciler Birliği (UÖB/IUS)'de katılmışlar, aktif görevler almışlardır. Aslında, Dünya Barış Konseyi (DBK) dahil olmak üzere, DDGF ve UÖB, İkinci Dünya Savaşı'nın getirdiği sonuçlar üzerinde kurulmuş, barış savaşımını temel almışlardır.

Uluslararası demokratik örgütlerin barış savaşımını temel almaları gerçeği, barış savaşımı ile demokrasi savaşımının, etle tırnağın birleşmesi örneği, birbirinden ayrılamıyacağını ortaya koymaktadır. Kimi çevreler, demokrasi savaşımı ile barış savaşımını birbirinden ayırmaya özel bir gayret göstermektedir. Bunların gayreti boşunadır. Yalnız barış savaşımı ile demokrasi savaşımı arasında değil, bu ikisi ile ulusal kurtuluş, özgürlük, toplumsal ilerleme, sosyalizm savaşımı arasında da kopmaz bağlar vardır, birbirini tamamlayan bir bütünü oluştururlar.

Bu anlamda Türkiye halkının barış uğrundaki savaşımı da köklü bir geleneğe dayanır. Emekçi halkımızın, bütün insanlığa kan, acı, gözyaşı getirmekten başka bir sonuç vermeyen, tüm sosyal, kültürel, ekonomik, bilimsel ve teknik değerlerin yokolmasına yolaçan emperyalist savaşlara karşı tepkisi herzaman büyük olmuştur.

1918'lerde Birinci Dünya Savaşı bittiğinde, Türkiye ağır yıkıma uğramış durumdaydı. Açlık, sefalet ve yoksulluğun yarattığı tüm sorunlar emekçi halkın sırtındaydı. Emekçi halkımız, bütün bu ağır sonuçları yaratan savaşları istememekteydi. Ancak, «yedi düvel» olarak adlandırılan emperyalist güçlerin Türkiye'yi işgal etmeleri, halkımızın büyük tepkisi ile karşılaşmıştır. Silahlı halk çeteleri ulusal kurtuluş, ileri demokratik bir Türkiye, sömürüsüz-savaşsız bir dünya için ateşboylarına girdiler.

Ülkemiz emperyalist işgalden kurtarılmış ancak sosyal kurtuluşunu sağlıyamadığı için sömürü ve baskı süregelmiştir. Bu baskı ve sömürüye karşı halkımızın yürüttüğü savaşım özünde barış savaşımını da içerir. 1950 yılında Kore harbine karşı çıkılıp «Türkiye Barışseverler Derneği»nin kurulması, barış savaşımını örgütlü bir düzeye yükseltmiş; ancak gerici iktidar bir ay sonra derneği kapatarak yöneticilerini ve üyelerini zindanlara atmışlardır. 1960 yılından sonra emperyalizmin Vietnam'a açıkça müdahelesi ülkemizde kitlesel gösterilere neden olmuş, emperyalizmin savaşları kışkırtıcı politikası kınanmıştır.

Ancak, barışı istemek yetmez. Barış, uğrunda savaşılması gereken bir hedef olarak karşımızda durmaktadır. Sömürüsüz, savaşsız bir dünyaya kavuşmak istiyorsak bu dünyanın ellerimiz üzerinde yükselebileceğini bilmemiz gerekir. Böylesine bir dünyaya ulaşmak için bütün barışseverlerin, demokratların, sosyalistlerin, ilericilerin, insanlığın ilerlemesinden yana olanların birliği zorunludur. Ülkemiz açısından konuşursak, barış savaşımının örgütlü bir düzeye yükseltilmesi önümüzde acil bir görev olarak durmaktadır.

***

11 Eylül 1976 yılında, yani Şili'deki faşist Generaller çetesinin, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda düzenlediği askeri komplonun üçüncü yıldönümünde, bütün dünyada Şili halkı, yurtseverleri ve gençliği ile dayanışma geniş boyutlara ulaşmıştır. Şili halkının katili faşist cuntanın lanetlenmesi, gerek uluslararası düzeyde, gerekse ulusal düzeyde tamamen tecrit edilip yıkılması uğrunda yükseltilen bu dayanışma eylemlerinin bu yıl daha gelişeceğini söylemek, tahminleri pek zorlamak demek değildir. Şimdiye dek dünyanın her tarafında hemen hergün düzenlenen çeşitli eylemler, bunun somut kanıtıdır.

Her ülkede olduğu gibi ülkemizde de bu dayanışma eylemlerinin başını işçi sınıfının çektiği ve çekeceği, kuşku götürmez bir gerçektir. Nitekim, bu doğrultuda, işçi sınıfımızın demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü DİSK'in, 11 Eylül Şili halkı ve yurtseverleri ile dayanışma gösterisi düzenleyip, Şili İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CUT)'dan bir konuşmacının çağrılması, bu dayanışmanın somut bir sembolü olacaktır.

Elbette, dayanışma eylemlerinin bununla sınırlı kalması düşünülemez. Özellikle, Şili gençliği ile dayanışma Türkiye ilerici, yurtsever gençliğinin üzerinde önemle durması gereken bir konudur.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Şili halkının en yiğit oğulları Allende'lerin, Corvalan'ların, Neruda'ların, Victor Jara'ların katili faşist çete daha fazla başta kalamaz, kalmamalıdır. Bu uğurda eylemlerimizi yükseltelim, Şili halkı ve gençliği ile dayanışma gösterelim.

SİLAHLANMA YARIŞINA HAYIR

Baştarafı 1. sayfada

«Kurt bulanık havayı sever» diye ünlü bir söz vardır. Uluslararası petrol tekelleri Ege'deki petrolün işletme hakkını elegeçirmek için bölgesel gerginliğin işlerini kolaylaştıracağını iyi bilmektedirler. Çünkü gerek Türkiye'de, gerekse Yunanistan'da uluslararası tekellere, yerli işbirlikçilerine karşı büyüyen bir toplumsal muhalefet vardır. Normal koşullarda, iyi komşuluk ilişkileri ortamında elde edemiyecekleri veya güç elde edebilecekleri «arama ruhsatı haklarını» gerginlik koşullarında çok rahat elde edebileceklerdir. Nitekim geçen hafta MC'nin Amerika **Shell** petrol şirketine Ege'de «8 arama ruhsatı» vermesi bunun somut kanıtıdır. Yunanistan Hükümeti'nin de petrol şirketlerine önümüzdeki günlerde Ege'de petrol arama hakkı vereceğini açıklaması, uluslararası petrol tekellerinin Ege'deki gerginlik içerisinde oynadığı rolü göstermesi açısından ilginçtir.

Bölgemizdeki gerginliğin artmasının, uluslararası silah tekellerine elverişli bir ortam yaratacağı ise apaçıktır. Militarist, şovenist duyguların kabarması, silahlanma yarışını hızlandıracaktır. Bundan yararlanacak olanlar uluslararası silah tekelleridir. Zarar görecek olanlar ise bölgedeki halklardır. Çünkü, silahlanmaya harcanan paralar ekonomik, sosyal, politik bunalımı derinleştirecek, emekçi halkların yaşamını çekilmez hale getirecektir.

Buna göre, Ege sorununda, Türkiye ve Yunanistan açısından durum ne olursa olsun, sonuçta kazançlı çıkacak olan emperyalist güçler, uluslararası petrol tekelleri ve yerli işbirlikçileri olacaktır.

Ege'deki karşılıklı kışkırtmaya son verilmesi, soruna politik görüşmeler yoluyla çözüm bulunması, tüm dünya barışseverlerinin, demokratlarının istemidir. Bu aynı zamanda Helsinki Konferansı'nda alınan kararların da gereğidir.

GENÇLİK, SAVAŞ KIŞKIRTICISI, MİLİTARİST, ŞOVENİST POLİTİKAYA SON VERİLMESİNİ İSTİYOR.

Emekçi halkımızın ayrılmaz bir parçası olan gençlik, bu konuda şu istemlerini ileri sürer:

- **Uluslararası gerici güçler ve yerli işbirlikçileri tarafından körüklenen Ege'deki bölgesel gerginlik, savaş kışkırtıcılığı hem Türkiye, hem de Yunanistan halklarının çıkarlarına zarar verecek niteliktedir. Gerici, saldırgan emperyalist güçler, kanlı ellerini bölgemizden çekmelidir!**
- **Militarist şovenist propogandaya son verilmeli, silahlanma yarışı durdurulmalıdır.**
- **Bütün ulusal demokratik güçler, Ege sorununun, ülkemizdeki faşist tırmanışı hızlandırmak, faşist DGM tasarısını çıkarmak doğrultusunda kullanılmasına izin vermemeli, MC'nin gerici oyunları boşa çıkarılmalıdır.**

Gençlik bu savaşımda, işçi sınıfının, emekçi halkın, ilerici demokratik güçlerin yanındadır.

HARUN'U ANARKEN

Baştarafı 3. sayfada

talsiz Kapitalistler» adlı broşürde. sömürünün ne demek olduğunu genç yığınlara anlatmaya çalıştığını görüyoruz.

Gençlik eylemlerinin anti-emperyalist, ilerici özü ve yığınsallaşma niteliği gittikçe gelişiyordu. 1968'lerde **«NATO'YA HAYIR»** haftası başarı ile sürdürüldü. 1968 yılı, üniversite içerisindeki eylemlerin de yoğun olduğu bir yıldır. Bu eylemlerde gençlik, **«eğitimde devrim gereklidir»** diyerek eğitim sisteminin kökten değiştirilmesini istedi. 6. Filo'ya karşı binlerce genç, işçi, emekçi Dolmabahçe'de **«6. FİLO DEFOL»** diye haykırdı. Bu anti-emperyalist, ilerici yığınsal eylemleri bastırmak için işbirlikçi burjuvazi, gerici güçler kanlı yöntemler uyguladılar. Çok sayıda ilerici, yurtsever, devrimci genç öldürüldü. Bu kitlesel çıkışlardan ürken egemen çevreler, gençliği işçi sınıfından, emekçi halktan koparmak için çeşitli yöntemlere başvurdular. Bir yandan kanlı yöntemler uygulanırken, diğer yandan gençlik hareketi içerisinde boyvermeye çalışan işçi sınıfı hareketine ters, sapık akımları el altından desteklediler, körüklediler. Harun ise, bu ters akımlara karşı işçi sınıfından yana bir tutumu izlemiş ve maceracı çizgilerden kendisini korumasını bilmiştir.

Harun'un yaşadığı dönemin gençlik hareketinden, ilerici gençlik olarak dersler çıkarmak zorundayız. Ancak bunu yaparken, gençlik hareketinin bütün geçmişine sahip çıkmalı, şimdiki ilerici gençlik hareketinin onun temelleri üzerinde, yanlışlarından ve doğrularından dersler çıkararak yükseldiğini belirtmeliyiz.

Bu dönemdeki gençlik hareketinin belirgin özelliği, işçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluşu yolunda bütün gençlik kollarını (işçi gençlik, köylü gençlik, öğrenci gençlik) birlikte örgütleyecek bir hedefi temel almamış olmasıdır. Bu özellik, gençlik hareketinin örgütlü kalıcılığını engellemiş, günümüzdeki gençlik hareketinin dağınıklığına büyük etki yapmıştır. Gençlik, işçi sınıfı ile sağlam bağlar kuramamış, gerici güçlerin saldırılarına karşı etrafında bir savunma çemberi oluşturamamıştır. Bütün bunlara rağmen, bu dönemin gençlik hareketi anti-emperyalist, ilerici bir öz taşımıştır

Bu dönemdeki gençlik hareketi içerisinden çıkmış; emperyalizme, faşizme, gericiliğe karşı inançlı, kararlı savaşımda bulunmuş HARUN'lar bizim için esin kaynağı olacaklardır.

İşçi sınıfının ulusal ve sosyal kurtuluş yolunda bütün ilerici gençliğin birliği için savaşan İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ (İGD) olarak, HARUN'un anısını yüreğimizde yaşatacağız.

HARUN VE GENÇLİK

Baştarafı 3. sayfada

nemli bir görev aldı. Bu kampanya ile birlikte tüm ilericiler. yurtseverler yabancı petrol şirketlerine, Mobil ve Shell'in sömürüsüne karşı birleştiler ve kampanyayı yaygınlaştırdılar.

1966 yılında Fikir Kulüpleri ve bunların birleşmesiyle Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) kuruldu. Sosyalist gençlerin büyük çabaları sonucu kurulan FKF kısa zamanda tüm demokratik gençliğin tek yığın örgütü oldu. FKF ile gençlik hareketi geniş boyutlara ulaştı. Sosyalist ülkelerin politik, ekonomik ve toplumsal gelişmede kazandığı başarılar, kapitalist ülkeler işçi sınıflarının ve ilerici güçlerinin demokratik kazanımları ezilen halkların ulusal kurtuluş savaşları gençlik arasında sosyalist düşüncenin yayılmasına yol açtı.

1967 Haziranında 6. Filo'nun ülkemizi ziyareti (!) ilerici güçlerin tepkisiyle karşılaştı. 1967 Kasımında «özel yüksek okulların devletleştirilmesi» için 500 ilerici genç İstanbul - Ankara arasında bir protesto yürüyüşü düzenledi. Gençliğin, özel okul sömürüsüne karşı yığınsal çıkışları sonucu bu kurumlar devletleştirildi. 1968 Mayısında «NATO'ya Hayır» kampanyası anti-emperyalist nitelikte dev gösterilere neden oldu.

1969-71 yılları Genel demokratik hareket açısından çok yoğun bir dönemdi. Burjuvazi 6. Filoya karşı çıkan gençler üzerine polis desteğinde gericileri sürmüş «Kanlı Pazar» diye bilinen olayları yaratmış ve bu olaylarda iki ilerici öldürülmüştü.

İşçi sınıfımızın hızla bilinçlenmesi ve genel harekete damgasını vurması sonucu, burjuvazi telâşa kapıldı. Burjuvazi ve işçi sınıfına ters akımlar, işçi sınıfının birliğini bölmeye, gençlik hareketini, işçi sınıfı hareketinden koparmaya giriştiler. İşte Harun Karadeniz böyle bir dönemde, «gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisini savunmuş, bunu hayata geçirme uğraşısı vermiştir.

Harun KARADENİZ, çoğu gençlik eylemlerinde yönlendirici ve örgütleyici olarak unutamıyacağımız bir isimdir. İnançlı, kararlı bir gençlik lideri olan Harun'u ilerici yurtsever gençlik olarak kalbimizde yaşatacağız.

İlerici yurtsever gençlik Harun'u unutmayacaktır.

DGM'NE HAYIR !

Maddi güçlüklerden doğan nedenlerden ötürü bazı sayılarımız gecikmeli olarak çıkmıştır. Aradaki bu farkı kapatabilmek amacıyla, iki sayıyı birleştirip 16 sayfa olarak çıkıyoruz. Dost okuyucularımıza duyururuz.

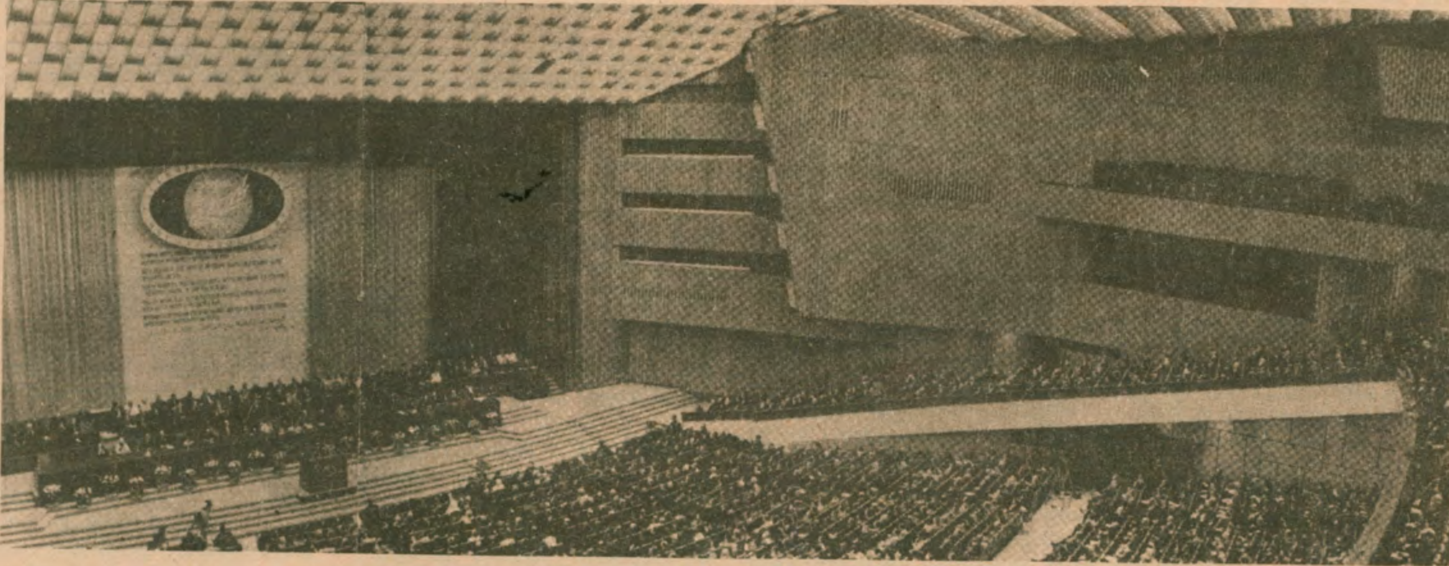
İLERİCİ yurtsever GENÇLİK

DÜNYADAKİ MİLYONLARCA BARIŞSEVERİN YIĞINSAL ÖRGÜTÜ:

DÜNYA BARIŞ KONSEYİ

II. Dünya savaşı deneyiminden sonra tüm demokrat, barışsever güçlerin önünde tek bir görev duruyordu; emperyalistlerin neden olacağı yeni, nükleer savaşların önlenmesi, istila ve silahlanma yarışıyla mücadele ederek nükleer silahların yasaklanması, genel ve tam bir silahsızlanmanın sağlanması ve bu yolda dünyadaki tüm savaşa karşı güçleri birleştirmek.

1948 yılında Polonya, Fransız ve Sovyet aydınlarının girişimiyle Polonya'da toplanan «Uluslararası Kafa Emekçileri Kongresi» örgütlü barış hareketinin başlangıcıdır. Bu kongrede sürekli bir komite oluşturulmuştu, ve 1949 Şubatında bu komite içinde Uluslararası Dünya Kadınlar Federasyonununda olduğu 17 ülkeden birçok demokratik örgüt ve kişileri «Bütün ülkelerdeki barış güçlerini harekete geçirmek» amacıyla bir Dünya Barış Konferansı toplamaya çağırdı. 1949 Nisanında Prag ve Paris'te toplanan I. Dünya Barış Konferansı toplayıcı bir yönetim organı olarak Dünya Barış Komitesini seçti.

1950 yılı Kasımında Varşova-da toplanan II. Dünya Barış Konferansında «Dünya Barış Komitesinin» «Dünya Barış Konseyine» dönüştürülmesi kararı alındı ve bu kararla birlikte DBK'ne 64 ülkeden 226 temsilci seçildi. Kuruluşuyla birlikte DBK, dünyadaki barış hareketinin içindeki çeşitli barış güçlerinin eylemlerinin bağlantı ve sürekliliğini geliştirme amacıyla çalışmaya başladı. II. Dünya Barış Konferansına, 81 ülkeden 2065 delege katılmıştı ve DBK kuruluş amaçlarının başında şu yazılıydı. «TÜM HALKLARIN YAŞAMA KOŞULLARINA UYGUN DÜŞEN SÜREKLİ BİR BARIŞIN SAĞLANMASI.»

Barışın nasıl korunması gerektiği hakkında bilgi toplayıp, ülkeler arasında işbirliği örgütleyen, uluslararası barışçı hareketleri destekleyen, yaygınlaştıran DBK, emperyalizmin saldırıya geçtiği yerlerde, halkların egemenlik ve bağımsızlıklarının tehlikeye düştüğü anlarda, Faşizm ve gericiliğin başkaldırdığı zamanlarda, halkların yardımına

> **«DÜNYA BARIŞINI SAĞLAMAK İÇİN, HER ŞEYDEN ÖNCE, BÜTÜN ULUSAL SÜRTÜŞMELERE SON VERİLMELİ, HER HALK BAĞIMSIZ VE ÜLKESİNİN EFENDİSİ OLMALIDIR.»**
>
> **F. ENGELS**
> **«Zor Kullanımının Tarihteki Rolü»**

kendisine bağlı bulunan ulusal örgütlerle, uluslararası dayanışma kampanyalarıyla, anti-faşist, anti-emperyalist cephelerde yer alarak koşmakta. Cezayir, Vietnam, Angola, İspanya, Mozambik, Kıbrıs, Portekiz, Güney Afrika, Şili, Filistin DBK'in somut olarak başarılarının belgelendiği, ilk ağızda sayabileceğimiz birkaç ülke.

DBK'nin şimdiye kadar gerçekleştirdiği eylemlerden en önemlilerinden biri 1950 yılının «Stockholm Barış Çağrısıdır.» Bu bildiriyle DBK tüm insanları «Atom silahlarına karşı mücadeleye ve ilk atom silahını kullanan hükümeti savaş suçlusu ilan etmeye» çağırdı. Bu çağrıyla açılan imza kampanyasına altı ay

dünya barış konseyi

içinde 500 milyon kişi katıldı.

DBK'nin son önemli çalışmalarından biri de Avrupa Ortak Güvenlik ve İşbirliği Konferansı adıyla Helsinki'de 35 devletin katılımıyla, büyük ölçüde sosyalist ülkelerin barışsever politikalarının sonucu olarak gerçekleşen toplantının yeryüzünde duyulması, gerekli kamuoyunun oluşturulması ve «Sonuç Belgesinde» öne sürülen önerilerin gerçekleşmesi için halkları kendi ülkelerinde imzayı atanları zorlamaya çağırma çalışmalarıdır. İçlerinde TBÖK (Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi)ünde bulunduğu, Avrupa'daki tüm barışı koruma komiteleri Helsinki'de varılan anlaşmaları ve düşünceleri yaşama geçirme çalışmaları sürdürmektedir ve DBK bu çalışmaların etkin plancısı ve yürütücüsü durumundadır.

DBK genel sekreterlik görevini yürüten Romes Candra Temmuz ayı içinde verdiği demeçte konferansın etkilerini şöyle tanımlıyordu: «Barış taraftarları, Avrupa güvenlik ve işbirliği konferansında elde edilen sonuçlara yüksek değer veriyorlar. Bu konferans, gerçekten büyük tarihi önem taşıyan bir olay oldu. Konferansın bitiminden bu yana geçen döneme şimdi bir göz atarsak sadece Avrupa kıtasında değil, aynı zamanda dünyanın diğer bölgelerinde meydana gelen önemli ve hayırlı değişiklikleri açıkça tasavvur edebiliriz. Helsinki Konferansı, yeni bir dünyanın, yeni bir Avrupa'nın kuruluşu yolunda en önemli aşama oldu.»

Helsinki Konferansının başarılarını engellemeye çalışanlar, soğuk savaş taraftarları şimdi olanca güçleriyle bu gelişimi etkisizleştirmeye çabalamaktadırlar. Ama artık barış savaşımında başarılı, güçlü günler yaşıyan, bir nükleer savaş tehlikesine karşı sosyalist sistemin varlığının güvencesini duyan barışçı güçler, günümüzde çok daha güçlü ve etkin durumda.

Konferansın etkinliği Avrupayı aşmış, ulusal kurtuluş savaşımları sürdüren Afrika, Asya halklarına da yansımıştır. DBK en yüksek ödülünü, «Altın Barış Madalyasını» alan, MPLA lideri, Angola Devlet Başkanı, A. Neto, ziyareti sırasında Romeş Çandra'ya Helsinki'de alınan kararların Angola halkının özgürlük ve bağımsızlık savaşımının başarı kazanması açısından taşıdığı büyük önemi belirtmiştir.

> **«HALKLAR BARIŞA SUSAMIŞLARDIR. NE VAR Kİ, ONLAR KENDİ ARALARINDA KARŞILIKLI SAYGI VE İŞBİRLİĞİNE DAYALI, EMPERYALİST SALDIRISI ÖNÜNDE CİDDİ GÜVENCELER KOYAN, ADALETLİ, DEMOKRATİK VE SÜRELİ BARIŞ İSTEMEKTEDİR.»**
>
> **DİMİTROV**

1975'te 25. yıldönümünü kutlayan DBK, yeni bir «Stockholm Çağrısında» bulunmuştur. Tüm İlerici, yurtseverlerin imzalamayı birincil görev bildikleri bu çağrıda şu belgileri haykırıyorlar: «Yumuşamanın kalıcı olabilmesi için silahlanma yarışı durdurulmalıdır! Barışın korunması ve yeni dünyanın kurulabilmesi için silahlanma yarışı durdurulmalıdır!» Bugün, yeryüzünde milyonlarca kişi bu çağrıya uymuş bulunmaktadır.

DBK en üst organı, Dünya Barış Kongresidir. En az iki yılda bir yapılır ve kongre aralarında çalışmaları yöneten, 45 kişiden oluşan bir başkanlık divanı seçilir. Başkanlık yılda iki kez ve ayrıca olağanüstü durumlarda toplanır. DBK yürütme organı sekreterliktir ve şu anda bu görevi Hindistan'dan Romeş Çandra yürütmektedir. Viyana'daki, uluslararası örgütlerle ilişkileri yürüten Dünya Barış Enstitüsü, ayrıca her ay İngilizce, Almanca, Fransızca ve İspanyolca bir haberleşme bülteni yayınlamaktadır. Şu anda DBK 125'ten fazla ülkenin ulusal örgütlerinin temsilcileri ve milyonlarca üyeden oluşuyor

DBK, en son Mayıs ayında dünya kamuoyuna şöyle bir çağrı yayınlayarak Türkiye halkına dayanışma gösterilmesini istemiştir. «DBK, bütün dünyadaki, barıştan yana anti-faşist ve demokratik güçlerin dikkatini, insan haklarının sürekli olarak zedelendiği Türkiye'ye çekiyor.

Ülkedeki ilerici ve demokratik güçleri temsil eden binlerce insan, aydınlar, işçiler, öğrenciler tutuklanmış olup, bunlara kötü koşullar altında insanlık dışı, dehşet verici işkenceler uygulanmaktadır. Bu koşullar altında birçok tutuklu hayatını kaybetmiştir. Diğerleri ise, hayatları kurtarılmak için birşey yapılmadığı takdirde bu koşulların kurbanı olacaktır.

Gençlerin yaralandığı, öldürüldüğü, 7320 öğretmen ve memurun sürüldüğü haberleri gelmektedir.

DBK, bütün ülkelerdeki barış hareketlerini ve dünyadaki bütün demokratik güçleri Türkiye'deki bu insanlık dışı teröre son vermek için derhal harekete geçmeğe ve Türkiye halkına verdikleri barış ve demokrasi mücadelesinde tam bir dayanışma göstermeğe çağırır.»

Ülkemizde de gençliğin en büyük görevlerinden biri, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı tüm güçleriyle, savaşsız, sömürüsüz yeni bir dünya savaşımında DBK çağrılarını gerçekleştirmek için etkin çabalar, uğraşılar vermesidir.

İLERİCİ yurtsever GENÇLİK ● Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi ● Sahibi: Serter Ersin ● Sorumlu Yönetmen: Bahattin SEVEN ● Yönetim Yeri: Divanyolu, Klodfarer Cad. Örer İşhanı, No: 33-35/11, Cağaloğlu-İstanbul ● Yazışma Adresi: P.K. 914, Sirkeci ● Ankara Bürosu: Rüzgârlı İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han Kat: 4 No: 404, Ulus, ● İzmir Bürosu: Halimağa Çarşısı, 863. sokak Küçükçercioğlu İşhanı No: 1-2 Konak ● Diyarbakır Bürosu: Gazi Cad. Eğilli İşhanı, Kat. 3 No. 307 ● Gaziantep Bürosu: Suburcu Cad. İncioğlu İşhanı Kat: 3, No: 88 ● Abone: 6 Aylık 25.— TL., 12 Aylık 50.— TL. ● Dizgi Özkaya, Baskı: Barış Matbaacılık ● Son Baskı: 25-8-976